

การบรรยายพิเศษเรื่อง “พลังเยาวชน ต่อการเปลี่ยนแปลงสังคม”

โดยคุณธนา เชียรอัจฉริยะ ผอ.สถาบันพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ทางธุรกิจ มหาวิทยาลัยศรีปทุม
ภายในค่ายเยาวชน Pladao Fill Up Your Life Summer Camp ครั้งที่ 7 วันที่ 23 – 27 เมษายน 2557
ณ พิพิธภัณฑ์ธนาคารไทย ธ.ไทยพาณิชย์ สำนักรัชโยธิน และ ศูนย์ฝึกอบรม พีระยา นาวิน จ.ระยอง

สวัสดีครับ พี่ชื่อพี่โจ้ นะครับ ในด้านการทำงาน พี่ก็ทำมาหลายอย่างมาก เต็มจะค่อยๆ เล่าให้ฟัง ปัจจุบันพี่ชอบไปพูดคุยคนที่อายุมากกว่า เช่น ชอบไปถามคนอายุ 70 ว่าตอนที่อายุ 45 - 70 พี่ควรทำอะไรบ้าง เราจะได้รู้ เพราะปกติแล้วความรู้ที่แย่มากที่สุดในโลกคือ ความรู้ที่ว่า “รู้อย่างนี้” คือเวลาเราไปถามคนรุ่น 70 เขาก็จะพูดว่ารู้อย่างนี้ตอนอายุ 45 ผมจะออกกำลัง เพราะว่าตอน 70 ขาแข็งไม่ดี โรคเรเริ่มเยอะ ถ้า 40 จะออกกำลังกายนะ รู้อย่างนี้ควรมีเวลาให้ลูกดีกว่าเพราะตอนนั้นลูกโตไป ลูกก็ไม่สนใจพ่อแม่ ใ้รู้อย่างนี้เป็นความรู้ที่แย่มาก พี่ก็จะชอบถามคนอายุเยอะๆ ว่ามีอะไรที่รู้อย่างนี้ๆ แล้วเราก็จดๆ เราก็จะพยายามทำ สมมติเออว่าน้องๆ อยากรู้ว่า “รู้อย่างนี้” ของพี่มีอะไรบ้าง มีอะไรที่พี่ทำบ้าง เช่นเรื่องงาน วันนี้พี่ก็จะเอาประวัติตัวเองมาเล่า

เส้นทางการทำงานของพี่โจ้ ธนา เชียรอัจฉริยะ

สำหรับตัวพี่ก็จะมี **วิชา 3 อย่าง** ที่พี่เรียนรู้มาโดยบังเอิญ ถ้าวันนี้บอกว่าพี่ประสบความสำเร็จ ก็ว่าได้ เรียกว่ามาไกลกว่าที่ชีวิตเคยฝันไว้ แต่ก็บอกว่าในระหว่างทางนี้มันมีวิชาอะไรบ้าง พอแค่นอกมาได้ 3 วิชา เลยอยากจะให้น้องๆ ซึ่งทุกคนสามารถทำได้หมด พี่แค่สะกิดตรงๆ น้องๆ จะได้สังเกตเอาเอง

จริงๆ ตัวพีในช่วงเริ่มต้นคงเหมือนน้องๆ ทั่วไป เป็นเด็กโคราช ได้เรียนที่โรงเรียน อัสสัมชัญ เข้ามากรุงเทพฯ ตอน ม.4 เข้ามากรุงเทพฯ เป็นเด็กโง่ๆ คนหนึ่งเลย วันแรกไปกินข้าวหน้าเปิดตรงอนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิ แบบโง่ๆ ไปคนเดียว กินไปรู้สึกเปิดเปรี้ยว มากคือเปิดมันเน่า เราก็งงหรือว่าคนกรุงเทพฯ กินเปิดเปรี้ยว เราก็ไม่กล้ากินเขาคือเป็นเด็กซี้กแล้ว กลัวไปหมดทุกอย่าง กินข้าวเปิดเน่าจนหมด จำได้เลยว่าทำไมกรุงเทพฯ มันเลวร้ายอย่างนี้ คือข้าวเปิดเน่า กินเสร็จขึ้นรถเมล์สาย 59 สักอาทิตย์หนึ่งกลับบ้านโคราช ตอนนั้นโง่มาก แล้วก็ไม่ได้เป็นคนที่มีความฝันอะไรเลย มาเรียนเสร็จก็กลับไปช่วยที่บ้านที่โคราชขายอะไหล่ โชคดีที่เรียนพอใช้ได้ แต่ไม่ถึงกับดี เรียนได้ 3 นิดๆ ก็เข้าเตรียมฯ คือไปสอบโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษา ทุกคนในตอนนั้นก็อยากไปสอบเตรียมฯ ก็ไม่กล้าเลือกสายวิทย์ รู้ว่าตัวเองไม่น่าจะติด เลยไปเอาแบบที่พอมีโอกาส เลยไปเลือกสายศิลป์คำนวณ ก็เลือกแบบนี้ละ

วิธีคิดพีก็เป็นอย่างนี้ คือเอานี้ละ ก็เฮฮา มีเพื่อน มีอะไร และตอนนั้นก็มีการสอบเทียบ ที่สอบเทียบก็ไม่ได้เพราะว่าอยากจะไปหรอก แต่เพราะว่าแฟนสอบเทียบ ด้วย เราก็ตามเขาไปเรียน ตอนสอบเทียบสมัยก่อนที่ต้องเลือกคณะ เลือกได้อันดับสาม เศรษฐศาสตร์ ก็ไม่รู้เรียนอะไร คืออะไรก็ไม่รู้แหละ เพราะไม่ได้มีความฝันอะไร ก็ตามเพื่อนเข้าไปอีก เพื่อนเขาเรียนกัน ก็เข้าไปเรียนเศรษฐศาสตร์ ก็จบเป็นส่วนใหญ่ ตอนปี 4 เรียนวิชาเดียว แล้วก็เศรษฐศาสตร์ ก็ต้องจำเอา เราก็อ่าน ๆ ก็สอบผ่าน ช่วงนั้นชอบทำกิจกรรมเพราะว่าอะไร เพราะว่าตามเพื่อน จ ริงๆ ก็ไม่ได้มีอุดมการณ์อะไรหรอกคือตามเพื่อน เพื่อนไปสังคมสงเคราะห์ สาวสวยก็ไป ก็ไปทำกิจกรรม ทำโน้นทำนี่ แล้วก็เรียนจบ

จากนั้นก็เหมือนทุกคนไปเรียนต่อ ที่บ้านก็มีสตางค์แต่ไม่ถึงกับรวย ก็ส่งไปเรียนได้ ก็ไปอเมริกาเราก็ยังเหมือนเดิม เขาต้องทำอะไรบ้าง ตัวพีคิดว่าตัวเราก็กังนะจบจุฬาฯ แต่ไม่มีใครรับ สมัครไป 20 มหาวิทยาลัยแรกไม่มีใครรับ ลองใหม่ 30 มหาวิทยาลัยก็ไม่มีใครรับ เข้าโรงเรียนไม่ได้ เป็นครั้งที่เอ้อเลยนะ เพราะเหมือนเส้นทางเรา ต้องเดินก้าวไปเรียนต่อ ปริญญาโทกลับมาทำงาน คือตอนนั้นรุ่นพีจะทำแบบนี้กันหมด เป็นครั้งแรกที่ล้มเหลวก็คือ ผิดหวัง เข้าไม่ได้ ไม่มีอะไร เรียน ลอยๆ ก็นี่อะไรไม่ออก ตอนนั้นรู้สึกเป็นภาระที่บ้านมาก ก็เลยไปเรียนภาษาอังกฤษไปเรื่อย หน้าซ้ำส่งจดหมายสมัครงานก็ไม่มีใครรับเลย ส่งไปร้อยกว่าบริษัท ก็มีว่ๆ เขียนแบบส่งไป

ปรากฏว่าเหตุการณ์ที่เปลี่ยนชีวิตครั้งแรกคือว่า มีบริษัทหนึ่ง ตอนนั้นที่สมัครไป เขารับเราไปเป็นสจ๊วต ชื่อเดลต้าแอร์ไลน์ (Delta Airline : DL) เป็นสายการบินในอเมริกา ได้ไปทำอาชีพ เป็นครั้งแรกที่กระโดดออกนอกเส้นทาง ที่ไม่เหมือนชาวบ้าน ไม่ใช่ว่าดีหรือไม่ดีนะ มัน เป็นโชคชะตาที่เรียกว่าเป็นความล้มเหลวครั้งแรกของชีวิต ตอนนั้นไม่รู้จะทำอะไรก็เลยต้องไปหางานทำ ก็โดดออกไป ไปเป็นสจ๊วต เป็นครั้งแรกเลยที่มีความรู้สึกที่เราได้ทำอะไรที่นอกเส้นทางที่ไม่เหมือนคนอื่น ไม่รู้ดีหรือไม่ดี

แต่ว่ามันแปลก มันเหมือนมันมีอะไรสักอย่างที่เรารู้สึกอย่างไร ตอนนั้นไม่รู้มันคืออะไร มันเป็นงานที่โหดมาก

สจ๊วตที่อเมริกาไม่เหมือนที่เมืองไทยที่เท่าๆ นะ มันบินกันต่อเนื่อง บางการเดินทางมี 3 วัน ดินดี สอง ออกบินดีสี่ เพราะที่อยู่ทางโอเรกอน พระอาทิตย์ขึ้นช้า คือต้องดินดี 4 บิน 6 โมง เหมือนทำงานกรุงเทพฯ หาดใหญ่ สิงคโปร์ ภูเก็ต หาดใหญ่ กรุงเทพฯ กลับไปนอนขอนแก่น บินจนหมดแรงพัก 10 ชั่วโมง บินต่อ 3 วัน กลับมาตามกฎหมายเขาให้พัก 3 วัน เพราะว่ามันเหนื่อยมาก บิน 3 วัน พัก 3 วัน

ตอนนั้นภาษาเราก็อไม่ดี ต้องเอาตัวรอดตลอดเวลา บางที่เราพูดเขาก็ไม่เข้าใจ โดนฝรั่งดูถูก ตอนนั้นก็ยังไม่เหมือนยุคนี้ ยุคนั้นเขาดูถูกคนผิวเหลือง แล้วเราไปบินในที่ที่มีแต่ฝรั่ง เขาไม่เคยเห็นคนเอเชียเขางงๆ นึกว่าเราเป็นญี่ปุ่นบ้าง เป็นจีนบ้าง ขำหัวเราะที่เราพูดไม่ชัด พี่เคยทำไวน์หกลใส่ผู้โดยสาร ผ่านมาหมด ชีวิตตอนนั้นก็ไม่ได้รู้สึกลำบากนะ รู้สึกต้องเอาตัวรอด ก็ภาษามันก็ได้มาจากอย่างนี้ การเอาตัวรอด ซึ่งเราไม่รู้หรือว่าเรามาทำแบบนี้ทำไม เราไม่ได้คิดอะไร แค่อยากมีงานทำ มีเงินก้อน มีเงินโทรศัพท์หาแฟน สมัยก่อนโทรศัพท์มันไม่เหมือนเดี๋ยวนี้นะ ค่าโทรศัพท์นาทีหนึ่ง 50 บาท คือทำงานเอาเงินโทรศัพท์หา มีแฟนอยู่เมืองไทย ค่าจ้างที่ได้มาก็เข้าบ้าน ค่อยโทรศัพท์หมด แต่ประสบการณ์พวกนี้เราไม่รู้ตัวเราได้มา

หลังจากนั้นก็กลับเข้าเส้นทางทำงานสักปีกว่าก็สมัครมหาวิทยาลัย เอาที่ธรรมดาๆ ก็ได้ ก็ได้ไปเรียนการเงิน เพราะว่าการตลาด เราถนัดสู้ฝรั่งไม่ได้ คิดแบบนี้แหละ พี่คิดแบบเอาตัวรอดง่ายๆ ไม่ได้มีทิศทางอะไรเลย ไปเรียนการเงินดีกว่าเพราะอย่างน้อยคนไทยเก่งคำนวณสู้กับฝรั่ง แต่ถ้าเป็นการตลาดต้องถนัดกับฝรั่ง เราอาจสู้ไม่ได้

กลับมาที่เมืองไทย งานแรกก็สมัครงานส่งไปประมาณ 50 กว่าบริษัท มีคนเรียกสัมภาษณ์อยู่ 2 บริษัท ซึ่งเป็นเรื่องปกติต่อไปเรื่อยๆ ทำ อะไรมันจะเป็นอย่างนี้ ไม่ค่อยสวยงามนัก แล้วพี่ก็ได้ทำงานที่บริษัทหลักทรัพย์แห่งหนึ่ง ตอนนั้นไม่อยู่แล้ว สมัยก่อนเป็นบริษัทหลักทรัพย์ก็คือเป็นที่ซื้อขายหุ้นกัน แล้วก็เอาบริษัทเข้าตลาดหลักทรัพย์ ตอนนั้นก็เป็งานที่แปลกดี มันเหมือนจะเท่ สมัยก่อนพี่จะอ้วนๆ กลมๆ ใส่แว่นเพราะอยากหน้าแก่ ตอนนั้นเราเด็ก ต้องไปเจอผู้ใหญ่เยอะๆ อยากทำตัวแก่ๆ เพื่อจะได้หน้าเชื่อถือเป็นที่ปรึกษาการเงิน งานแรกเข้ามา ก็แปลกอีก ตอนนั้นบริษัทหลักทรัพย์มัน เบ่งบานมาก หุ้นขึ้นเยอะมาก บริษัทเขายิ่งมาก เขาแทบ ไม่มีเวลาสอนเรา เราไปถึง อาทิตย์แรกก็พาไปเจอผู้บริหารระดับสูง เหมือนเราเป็นเด็กๆ อย่างน้อยๆ พาไปหาผู้บริหารระดับสูงเลย แล้วถึงเวลาวันจริงที่จะไปนัดไปเจอที่บริษัท พี่เขาโทรศัพท์มาว่าไม่ว่างแล้ว ไปเจอเองเลยนะ แบบที่ผมไม่รู้เรื่องอะไรเลยนะ ไปเจอเร็วๆ คือพี่จะถูกปล่อยลงเรือแบบนี้คล้ายๆ กับตอนเป็นสจ๊วตเลยคือไม่มีใครช่วยเลย แล้วไปถึง ประชุมครั้งแรกโดนผู้บริหารเห มินหน้า เขาก็ อยู่ในระดับที่ สูงมากแล้วอยู่ดีๆ ก็เจอเด็กที่ไม่รู้เรื่อง หน้าเขาโมโห โกรธ

หงุดหงิด แล้วก็พูดแรงๆ ใส่เรา เราก็จ๋อย พอเจอแบบนี้สัก 5 ครั้งเราเริ่มเก่งมากขึ้น เราก็ เริ่มตอบโต้ได้บ้าง

พี่ก็จะเจออย่างนี้ ชีวิตช่วงนั้นก็เจออย่างนี้ ถูกปล่อยลงเรือเหมือนคนที่ว่ายน้ำไม่เป็นถูกถีบลง ไป อยากรู้ก็ว่ายน้ำได้ มันก็ต้องว่ายน้ำมั่วๆ ว่ายน้ำจนได้ แล้วงานตอนนั้น พี่มีงาน 2 งานที่ทำประจำเลย ในฐานะที่เป็นน้องใหม่ในบริษัทงานแรกคืองาน ถ่ายเอกสาร ยุคพี่ไม่มีอีเมล น้องๆ นี่ก็ไม่ออกหรือถือว่าเป็นอย่างไร สมัยก่อนเวลาจะส่งให้อี กบริษัทหนึ่งมันต้องถ่าย เอกสาร เป็นร้อยๆ หน้า แล้วก็ส่ง ไปให้ทางมอเตอร์ไซค์แบก ไปให้ทางโน้นอ่านเสร็จก็แก้กลับมา เราก็พิมพ์ถ่าย ส่งกลับไปใหม่ พี่ถ่าย สำเนาทุกวันที่เป็นวันทำงานคือ ตี 1 ตี 2 ทุกวัน ระยะเวลาเป็นปี คืองานถ่ายเอกสาร พี่ว่าพี่ต้องถ่ายเป็นล้าน ครั้งแล้วถ่ายเยอะมาก ไร้ออนถ่ายเราก็ไม่ได้คิดอะไรมาก ทำไมเราช่วยอย่างนี้นะ เพื่อนๆ เราก็ดูสบายๆ ก็มานั่งนึกวันนี้ไร้ออนที่เราถ่าย เอกสารมันให้ออกาสอะไรเราหลายอย่าง คือไม่มีใครอยู่ในบริษัทเลยเราก็อ่านอ่านไปเรื่อยๆ ถ่ายไปอ่านไป เองงานก็อปปี้อ่าน จนพี่เชี่ยวชาญด้านการทำ งานเอกสารมาก อ่านเยอะมาก ไม่รู้มันอยู่ข้างหลังตั้งแต่เมื่อไร เดียวพี่จะเล่ากันว่าเล่าเรื่องพวกนี้ทำไม

แล้วก็มีอีกงานหนึ่งงาน ทำเกี่ยวกับการเงินซึ่งมันเป็น งานที่ทำ excel ตัวเลข ถ้าใครเรียนบัญชีซึ่งมันเป็นการทำตัวเลขเยอะมาก ไปใหม่ๆ ก็ไม่มีใครสอน พี่ๆ เขาก็ยุ่งก็จะถูกให้อาโมเดลซึ่งมันยากๆ ดูแทบไม่รู้เรื่อง เอามาแกะเอง ทำโมเดลทางการเงินเอง ซึ่งพี่ทำอย่างนั้นอยู่ 3 – 4 ปี ตอนหลังๆ เวลาเปิดคอมพิวเตอร์ที่บ้านพิมพ์งาน พี่ใช้ excel พิมพ์เพราะคุ้นมากกับ excel ที่เป็นตาราง บวก ลบ คูณหาร แบบทำการเงินคล่อง พวกนี้ก็ไม่รู้ทำไมแบกใส่หลังไว้ก่อน ทำงานหนักมากๆ สักพักหนึ่งก็ 4-5 ปี เปลี่ยนงานไปเข้า DTAC น้องๆ น่าจะรู้จักละ ก็ช่วงแรกไปทำงานการเงินเลยนะ

พี่เพิ่งเริ่มจะรู้สึกที่ตัวเองประหลาดกว่าคนอื่น อะไรที่ไม่แน่ใจมักจะทำ ส่วนใหญ่คนที่ไม่ค่อยแน่ใจมักจะไม่ทำ นอกจากนั้น พี่เป็นเด็กชาวบ้านธรรมดาตามาก จนตอนมาสมัคร DTAC เขาก็ให้ทำงานๆ หนึ่ง. เขาบอกว่าถ้าสมัคร DTAC ตอนนี เรารับ Investor Relations นักลงทุนสัมพันธ์ กังๆ ว่ามันคืออะไร ตอนนั้นที่ DTAC เขาก็ไม่รู้เหมือนกัน เขาเพิ่งเข้าตลาด หลักทรัพย์ฯ มันต้องมีตำแหน่งนี้ ไม่มีใครสอน จะทำไหม ก็คงจะ ต้องพานักลงทุน ไปกินข้าว ไปกินไปดื่ม แล้วให้เขาซื้อหุ้นเรา พี่ ว่างานมันประหลาดมากเนื่องจากไม่ค่อยชัวร์ทำไปก่อนแล้วกันนะ เป็นงานที่ประหลาดจริงๆ เป็นงานที่มีนักลงทุนมาเยี่ยมบริษัทแล้วขอข้อมูลไป คิดว่าจะซื้อหุ้นบริษัทนี้ดีไหม นักลงทุนส่วนใหญ่ก็จะเป็นนักลงทุนที่เก่งมากๆ มาจากทั่วโลก DTAC ก็จะเป็นส่วนหนึ่งในตลาดหลักทรัพย์ที่ สิงคโปร์ นักลงทุนก็จะเป็นนักลงทุนที่จบมาจากฮาร์วาร์ด สแตมฟอร์ด คือเป็นคนที่สุดฉลาดที่สุดในโลก ส่วนใหญ่จะอยู่วอลสตรีท เขาเข้ามาแล้วซื้อหุ้นก็อยากจะทำ ส่วนใหญ่เขาก็อยากเจอผู้บริหารระดับสูง ผู้บริหารระดับสูงก็ไม่ชอบเจอกับ

ฝรั่ง หนึ่ง คือพูดไม่ค่อยได้ สอง คือถามโหด ผู้บริหารระดับสูงก็ชอบถีบเราไป “ธนา คุณมีหน้าที่นี้คุณรับไปก่อน” ช่วงแรกก็เข้าด้วย ช่วงหลังพอเห็นแบบถามโหด ถามนี้ “คุณรับไปเลย”

วันหนึ่งพี่รับนักลงทุนที่มาจากต่างประเทศประมาณ 7-8 การประชุมๆ ละชั่วโมงกว่า เป็นงานที่โหดมากเลย แล้วมาถึงใหม่ๆ นักลงทุนเจ อหน้าเราบินมาจากอ เมริกาอยากเจอผู้บริหาร เจอหน้าไอ้เด็กคนหนึ่ง อายุ 26-27 เขาก็เหมือนคล้ายๆ คนที่เป็นสจ๊วตคือดูถูก “เฮ้ยมันจะรู้อะไร” แบบหงุดหงิดเลยอยากเจอ CEO ไม่ได้เหรอ มาตั้งไกลนะ จีนซื้อหุ้นคุณตั้งเยอะแยะนะทำไมจะเจอไม่ได้ อาละวาดใส่เราครั้งแรกๆ เราก็จะจ๋อยๆ เหมือนเดิม สักพักเราก็หนีไม่ได้ ก็เลยลองดู ความรู้ทางการเงินเราสมัยเราทำมาก่อนหน้านี้ ไฟแนนซ์ซีลโมเดลมันช่วยเราพอเข้าใจเรื่องการเงินเราก็ก็นำมาทำ ไฟแนนซ์ซีล เราสามารถตอบนักลงทุนได้มากขึ้น ตอบแบบไม่ได้เป็นแค่ข้อมูลทั่วไป เราตอบได้ลึกขึ้น เราเอาตัวเลข มาทำแล้วสู้กับเขาได้ในระดับ หนึ่ง แล้วพอทำงานได้สักพัก งานนี้ไม่มีใครอยากทำเลยนะก็เลยทำให้พี่ได้เข้าไปอยู่ในคณะผู้บริหารใหญ่ๆ เพราะว่าผู้บริหารเห็นว่าเจอนักลงทุน เยอะๆ ดีๆ สบายดี ดังนั้นแทนที่จะเล่าให้มันฟังนะ เอมันเข้ามาฟังด้วยเลย จะได้เอา ข้อมูลไปตอบนักลงทุน พี่ก็เลยเป็นเด็กอายุ 27-28 คนเดียว ที่ได้เข้าไปนั่งในผู้บริหารระดับ 40-50 ทั้งหมด

พอเขาไปนั่งเขาก็เห็นหน้าเรา เราก็มีโอกาสพูด นี่มันคือสิ่งที่เราคิดว่ามันไม่ดี คิดว่าทำไมเราต้องทำ ไม่เหมือนคนอื่น มันยากกว่าคนอื่น บางทีมันทำให้เรากระโดดไปอย่าง นี้ “สิ่งที่เหมือนคนอื่นๆ มันก็จะเหมือนๆ ไป” ได้กระโดดขึ้นไปพอเขาเห็นปั๊บ แล้วพอช่วง DTAC แยกๆ เขาก็นึกถึงเรา พี่ก็มีโอกาสได้ทำ ตอนนั้น DTAC น้องเกิดไม่ทันหรือมันเป็นแบรนด์สีม่วงๆ แล้วพี่มาเปลี่ยนชื่อมันเป็น Happy สมัยก่อน Dprompt ไม่รู้จักใช้ไหม แล้วพี่ก็ได้มาทำ เริ่มประสบความสำเร็จเพราะพี่ได้ทำการตลาด ก่อนทำการตลาดก็ไปทำอะไรมา อย่างหนึ่ง แล้วล้มเหลว ก็เลยเริ่มเรียนรู้มาทำ นี่ก็ทำเป็นการตลาด พี่ก็ได้มาทำ Happy ตอนหลังก็ได้มาทำ DTAC ทั้งหมด ดูเรื่องการตลาด ดูเรื่องอะไรทั้งหลาย ออกสื่อเยอะ เรียกว่าอาจจะประสบความสำเร็จก็ได้

หลังจากนั้นด้วยนิสัยของพี่ อยู่ DTAC 14 ปี ตอนนั้นอยู่นานมากเลย แล้วก็เปลี่ยนไปทำทางเกนยีนส์ ไปเป็น CEO ที่ Mc jeans แล้วก็ไปอยู่แกรมมี่ ทำกล่อง GMMZ ตอนนีพี่ก็เป็น CEO แล้วก็ทำงานหลากหลาย แล้วก็ล่าสุดก็ไปประมูลมือถือที่พม่า ด้วยความซนคือเจ้านายส่งไป ก็สนุกดีนะไม่เคยทำอะไรอย่างนี้ ทำอยู่ 6 - 7 เดือนเลยนะ ประเทศที่เราไม่รู้จัก แล้วก็ ตอนนีพี่กำลังเปิดหลักสูตรสถาบันขึ้นมาเรื่องความคิดสร้างสรรค์ทางธุรกิจ ก็ได้เจอคนเยอะมากเลย เจอคนดังทั้งหลายทั้งปวง นื่องๆ อาจจะรู้จักบ้างไม่รู้จักบ้างก็ตาม มีพี่ฟรุ๊ตตี้มาเป็นวิทยากร มี บ.ก. A Day มาเป็นนักเรียน มีอุดม แต่พานิช มาเป็นนักเรียนอยู่ในชั้นเรียนของพี่ด้วย

สามวิชาสู่ความสำเร็จ

วันนี้ ที่พี่เล่าประวัติ ถามว่าทำไมต้องเล่าประวัติเพราะว่า ก็คืออยากให้ถามว่าพี่ เรียนรู้อะไรจาก ประวัติของตัวเอง ถ้าน้องๆ ไปถาม “คุณตัน ภาสกรนที” ก็คงจะมี เรื่อง เส้นทาง วิธีการที่ประสบความสำเร็จมันจะมีหลายเส้น มันคงไม่ใช่เส้นเดียว แต่เส้นของพี่ มีความรู้สึกว่ามันมีอยู่ “3 วิชา” คือถ้า เป็นวิชาที่พี่เรียนรู้ได้จาก 3 วิชานี้บ้าง

วิชาแรก. อันนี้น่าสนใจเพราะว่ารุ่นพ่อพี่ คือพี่เป็นรุ่นที่เรียกว่า Generation X รุ่นพ่อพี่เรียกว่า Baby Boom รุ่นน้องน่าจะ Generation Z แล้วก็อาจจะจะมี Y ด้วย สำหรับรุ่นพ่อพี่หรือรุ่นอาตง คือ คุณปู่ ของน้องๆ คือรุ่นที่ทำงานหนักมากเขาจะทำงานหนักสุดๆ เขาจะไม่คิดว่าการเปลี่ยนงานเป็นเรื่อง ยอมรับได้เลย เขาทำงานได้แบบ 24 ชั่วโมง 7 วัน เป็น 7-11 ทำงานหนักมาก รุ่นนั้นคุณสมบัติที่สำคัญ ถ้าใครมีแล้วจะรุ่งเรื่องก็คือการรู้เรื่องเทคโนโลยี การรู้คอมพิวเตอร์ การรู้ภาษาอังกฤษ แต่การทำงาน หนักเป็นเรื่อง ปกติของคนรุ่นนั้น ทำงานหนัก ทุกคนมีเหมือนกันหมด ใครมีอะไรที่ไม่เหมือนคนอื่นจะรุ่ง รุ่นน้องๆ อาจจะกลับกันรุ่นน้องๆ เป็นรุ่นที่ถามพี่นะ โชคร้าย ฟังดูเหมือนจะโชคดี แต่พี่ว่าโชคร้ายเพราะ น้องๆ เกิดมากับเทคโนโลยีเกิดมากับกดปุ่มได้ปั๊บ อะไรทุกอย่าง ข้อมูลมีแซทเซอร์วิสต่างๆ ตอบกดไป ปั๊บอ่านแล้วทำไมไม่ตอบก็โกรธ คือมันมีความอดทนต่ำมาก มันจะมีเรื่องที่ยากๆ ต้องรู้เดี๋ยวนี้ อยากได้ ต้องได้ ก็ต้องได้เดี๋ยวนี้ อยากดูอะไรก็ต้อง 3 - 4 จอพร้อมกัน ถามว่าโชคร้ายอย่างไร ตรงนี้มันทำให้ ความสามารถหรือทักษะอัน หนึ่งในรุ่นพ่อเรามี แต่เราจะไม่มี แต่มันก็จะมีช่องว่างอันหนึ่งเหมือนกับรุ่นปู่ ของน้องๆ ก็คือว่าถ้าเขารู้เรื่องคอมพิวเตอร์ รู้เรื่อง IT หรือเรื่องภาษาอังกฤษก็จะเด่น แต่ว่ารุ่นน้อง เรื่อง IT ภาษาอังกฤษ ไม่ได้เป็นเรื่องใหญ่มาแล้ว ถามว่าความสามารถวิชาอะไรที่รุ่นนี้มีถึงจะเด่น เมื่อเทียบกับรุ่นปู่ต้องมีเรื่องพวกนั้นถึงจะเด่น

วิชาที่หนึ่ง. วิชาความลำบาก

พี่บอกได้เลยว่าถ้าใครรู้จักวิชา วิชาหนึ่ง.ซึ่งพี่ตุ้ม หนุ่มเมืองจันท์ ที่ทำหลักสูตรกับพี่เขาไปพูดใน รายการเจาะใจ เขาเรียกว่า “วิชาลำบาก” วิชาลำบากคืออะไร วิชาแรกก็คือ วิชาอดทน วิชาลำบาก ถามว่ามันคืออะไร ยกตัวอย่าง ชีวิตพี่ แน่แน่นอนว่าทุกคนไม่อยากจะลำบากหรอก แต่ชีวิตพี่ในหลายๆ ครั้ง ยกตัวอย่างอันหนึ่ง เหนื่อยมากเลยกับการซีร็อกซ์ ทำงานหนักดี 1 ดี 2 มีเพื่อนพี่คนหนึ่งได้งานในฝัน งานในฝันคืออะไร ? ตอนนั้นเขาได้งานเป็นเซล ล์ของบริษัทขายรถบรรทุก มีเงินเดือนดี ตอนนั้นพี่ได้ เงินเดือน 8,000 บาท แต่เขาได้ 30,000 บาท แบบงานสบายมากๆ ตอนเช้าก็ไปเยี่ยมมดิลเลอร์ 3 คน ดูแลดิลเลอร์ 3 คนนี้ ก็ไปเยี่ยมเช้าๆ ดิลเลอร์ก็แบบมาเยี่ยมแล้วพุงนี้ไม่ต้องมาก็ได้ อาทิตย์ หนึ่งทำงาน 2 วันเอง หรือแค่ครึ่งวันเองด้วย ที่เหลือ ตอนบ่ายดูหนังไปยงนบกบ้าง เล่น สเก็ตบ้าง ทำไมชีวิตมันได้

เงินเดือน 30,000 แล้วไม่ต้องทำงานด้วย เราทำงานแทบตายได้ 8,000 บาท ตอนนั้นพี่คิดว่าเขาโชคดีนะ โชคดีมาก เพื่อนพี่คนนั้นเขาก็เลยสบายไม่ต้องทำอะไรมาก เพื่อนๆ ไปเรียนต่อกันคงไม่ต้องเรียนก็ได้สบาย อยู่อย่างนั้นไป 5 ปี เงินเดือนก็เท่าเดิมมาเรื่อยๆ 5 ปี จนตอนนั้นเศรษฐกิจมันพังเขาก็โดนจ้างออกจากงานก็ไปเป็นเซลล์ต่อ คราวนี้เงินเดือนลดลง แล้วก็ไม่ได้เรียนอะไรอีกเลย จนต่อ นี่ก็เป็นเซลล์ขายกระดาษซึ่งยากจน มีหนี้สินท่วมหัว ในขณะที่เพื่อน ๆ รุ่งเรืองกันหมด เพื่อนๆ ที่ลำบากช่วงแรกๆ ตอนนี้รุ่งเรืองกันหมด ถามว่าเรียนรู้อะไรจากเพื่อนพี่คนนี้บ้าง **“ความสบายไม่ใช่เรื่องดีนะ”** เพราะมันทำให้เราไม่เรียนรู้ ความลำบากทำให้เราได้เรียนรู้ วิชาลำบากมันเป็นวิชาที่ พี่เป็นคนที่ไม่ลำบากโดยไม่ตั้งใจ อย่างเราไปเป็นสจ๊วตก็ลำบาก ตอนที่เข้า DTAC ก็ปวดหัวมาก แต่พอมานึกย้อนวันนี้ รู้เลยว่ามันเป็นเคล็ดลับในความสำเร็จหลายๆ อย่าง

พี่เคยฟังคุณตัน ภาสกรนที คุณตันเขาเป็นมนุษย์แบบมูมานะ อุตสาหะมาก คุณตัน เรียนไม่จบอะไรเลย คุณตันทำงานครั้งแรกได้เงินเดือน 3,000 บาท แต่ 2 ปีผ่านไปได้ 30,000 บาท ถามว่าทำไม ? คุณตันไปเป็นลูกจ้างอยู่สหพัฒน์ เขาบอกว่ามีอะไรแกก็จะพูดอย่างนี้ **“เฮียให้ทำอะไรนะ ผมยกมือหมด”** ทำทุกอย่าง เฮียให้ทำอะไรยาก คนอื่นกลับบ้าน รีบกลับเลย แกยกมือขอทำ ทำทุกอย่างแบกของหนักแล้วแกโชว์แผลให้ดู มือเตอร์ไรซ์ตีลัม ถามว่าทำไมคุณตัน ? แกตอบว่า “อ้อ มืออยู่ที่หนึ่ง เจ้านายเขาถามว่าใครจะขี่มอเตอร์ไซค์เอาของไปส่ง ผมก็ยกมือ คนอื่นไม่ยก ผมยก” แล้วทำไมถึงมีแผล ? แกตอบ “อ้อผมขี่ไม่เป็น” คือยกมือไปก่อน ใช้งานไปก่อน แล้วก็ลุย แกเป็นคนอย่างนี้แกถึงเด่น แกเป็นคนที่ไม่ฉลาดพูดก็ไม่ชัด อ้วนก็อ้วน แต่ก็ขึ้นมาได้ก็เพราะอย่างนี้คือวิชาลำบาก

แกพูดตามตรงนะ แกก็จะใส่เต็มที คนอื่นนะไปทำงานแล้วก็กลับบ้านพักผ่อน แกใส่เต็มทีแกได้ไปดูแผนกต่างๆ จนแกลาออก แล้วแกก็ทำตัวอย่าง นี้ ตัวพี่เองก็จะเจอเรื่องพวกนี้เยอะมากคือวิชาลำบาก คือถามว่ามองย้อนกลับมาวันนี้คือ “วิชาลำบาก” คือมันทำให้เรารู้จักแก้ปัญหา อย่างในชีวิตของน้องๆ อาจจะเจอ คือถ้าเราช่วงแรกๆ เราเจอเรื่องแรงๆ เราจะเสียใจพุ่มพวย น้องๆ นี้ไม่ว่ารู้มีแฟนกันหรือยังนะ ออกหักครั้งแรกมันทรมาณมากเลยนะ แต่พอโดนไปสัก 5 ครั้ง เราก็มจะเริ่มชินเหมือนกัน คือความลำบากมันสอนให้เราเรียนรู้อะไรเยอะมาก แต่เราจะเอาเรื่องราวของความลำบาก มาใส่ตัวได้อย่างไร คือหลายคนก็ไม่อยากหาหาใส่หัว เราจะทำอย่างไรให้เรามีความลำบากแล้วเราเรียนรู้อะไรจากตรงนั้น ถึงบอกวิชาแรกที่เราต้องมีคืออะไร ไม่มีอะไรที่เราพยายามใส่มัน ให้เวลากับมัน มันลำบากมากครั้งแรกๆ ในการทำ แต่ทำทุกวันทำต่อเนื่องมันก็จะดีเอง

น้องๆ รู้จัก **“บรูซ ลี”** ไหม บรูซ ลี ตายไปนานแล้ว เป็นสุดยอดของกังฟู ที่เล่นอยู่ในหนังสือสมัยก่อน บรูซ ลี เขาบอกว่าไม่กลัวคนที่เตะได้พันท่า คือสมัยก่อนท่ายากๆ ไม่กลัวหรอก แต่เขากลัวคนที่เตะท่าเดียวพันครั้ง คือซ้อมแม่นมาก คือซ้อมซ้อมซ้อมซ้อมหนัก ชีวิตน้องๆ จะเจอตรงนี้ได้ ถ้ายังไม่

เจอทำอย่างไรถึงจะเจอ ออกค่ายพุงนี้หรือเย็นนี้อาจจะเจอแล้ว วกก็ได้นะ แต่วันนี้เราจะออกจากตรงนี้ได้ อย่งไร

“วิชาลำบาก” มันจะออกจากพื้นที่คุ้นชินได้อย่างไร พื้นที่คุ้นชินคืออะไร คือชีวิตเรามันจะมีพื้นที่ บางที่เราไม่ต้องคิด ตื่นเข้ามาแปร่งพันเสริ่ จังหวะรถเมล์สายนี้ไปโรงเรียน ถึงโรงเรียน เทียงก็จะกินร้านนี้ เย็นเล่นเกม ร้านนี้ กลับบ้านดูทีวีช่องนี้ เราไม่ต้องคิด เสาร์ อาทิตย์ เราก็กทำเหมือนเดิม พวกนี้พี่ว่าคือ พื้นที่คุ้นชิน

แต่พื้นที่ที่เราจะได้ความรู้เยอะ ๆ คือพื้นที่ที่เราไม่คุ้น ไปค่ายระยะของบายนี่จะเป็นตัวอย่างที่ดี เลย เราจะรู้สึกชิน ๆ มันมีเพื่อนที่เราไม่รู้จัก เราไป! มารู้จักมันจะสนุกไหม มันเป็นอะไรที่กำลังจะไปแล้ว รู้สึกว่าเราตัดสินใจผิดหรือเปล่าที่มาค่ายนี้ ใช่หรือเปล่า ? ไปถึงกินนอนลำบาก สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ดีมาก นะ น่อง ๆ ลองคิดหลังจากผ่านระยะของไปแล้ว คิดสักอาทิตย์หนึ่ง เรามานั่งคิดว่า เราเรียนอะไรเยอะมาก เลยจากการไปตรงนี้ เราได้เจอเพื่อนเยอะมากขึ้น เราได้ประสบการณ์ใหม่ๆ มากขึ้น เราชอบมันหรือไม่ ชอบมัน แต่เราได้ประสบการณ์ที่ดีทั้งนั้นเลย พื้นที่ที่เป็นความรู้มันถึงอยู่นอกพื้นที่คุ้นชินเมื่อไรที่เรา ออกไปได้เยอะเท่าไรจะได้ควา มารู้ที่คนอื่นไม่มี เหมือนพี่เสี ยงไปทำสจ๊วต คนอื่นเขาไม่มีคนอื่นเขาก็ทำ เหมือนเดิมอยู่ เราไปทำ Inventor Relations คนอื่นก็ไม่เคยทำ อย่างแรกพี่ว่าเป็นวิชาลำบาก

วิชาที่สอง.วิชาต่อจุด

วิชาที่สอง.ที่พี่เรียนรู้อีกพี่ว่าเป็น “วิชาต่อจุด” วิชาต่อจุดคืออะไร เหมือนที่พี่บอกชีวิตเรา เรา ไม่รู้หรือกว่าข้างหน้านั้นจะเป็นอย่างไร ไม่มีใครทำนายอนาคตได้ หมอดูอะไรก็ทำนายไม่ได้

“สตีฟ จ๊อบส์” เคยเล่าเรื่อง หนึ่งบอกว่าตอนที่เขาเป็นนักเรียนปี 1 เขาไม่ค่อยชอบ เข้าเรียนที่ มหาวิทยาลัย เขาก็เลยออก ที่เมืองนอกทำก็คือขอพักการเรียน แล้วก็ไปเดินเรียนตามห้องที่เขาอยาก เรียน มีห้องหนึ่งที่เขาชอบเข้าไปเรียนมากคือการประดิษฐ์ตัวอักษรสวยๆ เหมือนฟอนต์ ในคอมพิวเตอร์ ชื่อฟอนต์ต่างๆ สมัยก่อนชื่อพวกนี้มันคือการใช้ปากกาเขียนสวยๆ หัดประดิษฐ์ตัวอักษรสวยๆ เว้นวรรค มีช่องไฟ มีอะไรอย่างนี้ เขาก็ไปเรียน เขาก็ไม่รู้เรียนทำไม แต่เขาชอบเรียน เขาตั้งใจเรียนมาก อยากรู้ ไม่รู้เรียนไปทำไม ไม่คิดว่าความรู้ต้องใช้ทำประโยชน์ให้ได้เงินอย่างไร แต่ชอบเรียน ใส่ใจ ทุ่มเท 10 ปี ผ่านไป เขาเริ่มประดิษฐ์คอมพิวเตอร์ ก็ดูๆ เอ๊ะทำไมคอมพิวเตอร์สมัยก่อน ผมก็ เพิ่งรู้มันจะไม่มี ฟอนต์ มันจะเป็นสี่เหลี่ยมๆ ขาว ดำ น่าเกลียดมาก เขาก็ นำความรู้ของเขาที่เขา ประดิษฐ์ตัวอักษร ที่ แว็บขึ้นมา “เราเคยเรียนนี่นา” เขาว่าคอมพิวเตอร์นี้มันน่าจะมีฟอนต์นะ เขาก็ทำขึ้นมา ก็มี ฟอนต์ New Time ฟอนต์ New Roman เหมือนที่เราใช้วันนี้ฟอนต์สวยงาม ก็เป็นความรู้ที่เขาได้ประดิษฐ์ตัวอักษร เมื่อ 10 ปีที่แล้ว แต่ ตอนที่เขาเรียนประดิษฐ์ตัวอักษรเขาไม่มีทางรู้หรือกว่าเขาจะใช้ตอนที่เขาทำ

คอมพิวเตอร์ เขาไม่รู้อีก 10 ปีเขาจะมีโอกาสทำคอมพิวเตอร์ เขาทำคอมพิวเตอร์ เขาถึงต่อมาได้ “อ้อ ความรู้ในอดีตนำมาใช้ตรงนี้นี่เอง”

น้องๆ เราจะงงๆ เหมือนกันว่าเราจะทำวันนี้ไปทำไม เราจะเลือกมาทำอะไรทำไม เราจะเรียนตรง นี้ทำไม ทำไมเราเลือก แล้วเราจะผันไปเยอะๆ พอแก่ๆ จะรู้ว่าเราเลือกอะไรไม่ได้มากหรือก้ำกึ่งหน้า แต่ ตอนนั้นเราเลือกได้ ที่นี้ถามว่าต่อจุดคืออะไร พอเราโตขึ้นมาเยอะๆ เราจะเห็นเลยว่าไปจุดต่างๆ มันเกิด จากที่พี่บอก ว่าของที่เรารู้ที่อยู่ข้างหลัง เราไม่รู้หรือว่าใส่ไปทำไม ช่วงแรกๆ นะ พี่ไปเป็นสจ๊วตคนดำ เราก็ดูใส่ความอดทนเข้ามา ใส่ภาษาอังกฤษเข้ามา เราก็ดูใส่การเอาตัวรอดเข้ามา พี่ไปเป็น Inventor Relations ตอนนั้นได้ใส่เรื่องการเงินเข้ามา ได้ใส่ เรื่องกฎระเบียบ ตอนนั้นเราทำโมเดลการเงินได้ใส่ ความรู้ทางด้านบัญชีเข้ามา แล้วพอเราโตขึ้นมาเรื่อยๆ เราใส่ของพวกนี้อยู่ในหลังเยอะเยอะ แล้วพอถึง เวลาเราจะใช้จริงๆ ถ้าเรามีของเยอะพอ ใส่กะเพรา ใส่พริก ใส่หัวหอม ใส่ข้าว ใส่อะไรเต็มหลังเลยไม่รู้ใส่ ทำอะไรนะ แต่เวลาถึงเวลาที่เรากำลังผัด อาหารขึ้นมา เราจะผัด อาหารได้อร่อยมาก ในขณะที่ถ้าคนอื่นๆ หนึ่ง เดินเส้นปกติไม่ออกไปไหนเลยนะ เหมือน นเดิมชีวิตตื่นขึ้นมา เหมือนเราใส่ไก่ตัวเดียว ถึงเวลาพอโตๆ เลยทำได้แต่ไก่ต้ม มันไม่มีอะไรพลิกแพลงเลย คนที่ของเยอะทำไก่กะเพราก็ได้ ทำข้าวหน้าไก่ก็ได้ ทำ ข้าวราดหน้าไก่ ทำบะหมี่ไก่ ทำอะไรก็ได้เยอะ

สิ่งเหล่านี้ พี่เรียกว่ามันคือ “จุด” เราจะสะสมจุดพวกนี้ได้อย่างไรในชีวิต น้องที่ทำวันนี้คือชอบ มาก นี่คือจุดแรก จุดมันเกิดจากอะไร จุดมันเกิดจากสิ่งพวกนี้ที่พี่เรียกว่าล้มเหลว ผิดพลาด ใกล้เคียง แพ้ ด้อย ไม่คาดฝัน จุดมันจะเกิดจากเรื่องราวพวกนี้เสมอ สิ่งที่เราไม่คาดฝัน สิ่งที่เราไม่รู้ มาค่า ยมาเจอเพื่อนใหม่ๆ “เพื่อนก็คือจุดนะ” พาไปไหนก็ไม่รู้ บางคนอาจจะพาไปไม่ดี บางคนอาจจะพาไปดี จุดพวกนี้เราจะสะสมได้อย่างไรในชีวิต พี่เริ่มสะสมจุด ตอนแรกๆ ก็ไม่คิดหรือว่ามันเป็นการสะสมจุด แต่พอสักพักหนึ่งตอนที่เรามา ตอนที่มาเป็น Inventor Relations ความรู้การเงินมาจากตรง โน้น ในตอน นั้น เช่นเรื่อง ภาษาอังกฤษ เพราะเราไปทำลำบากเลยได้ภาษา มา การเอาตัวรอดได้จุดตรงนั้นมา ตอน หลังๆ พี่เลยใช้ชีวิตอย่างนี้ว่าอะไรที่ไม่ซัวร์ทำไปก่อน ในทางที่ดีนะ ไม่ใช่ไม่ซัวร์แบบ เลวๆ ทำที่เราไม่ ซัวร์ว่าเราต้องผจญภัยแบบนี้เราต้องออกไปเจอคนใหม่ๆ แบบนี้

ต่อไปน้องๆ อาจจะต้องหาทุนไปทำงานอะไรสักอย่าง หนึ่ง ไปขอสปอนเซอร์ก็โดนเขาตัดแต่จ งบประมาณ ไปขายของแล้วล้มเหลว พวกนี้เป็นจุด จุดในชีวิต แล้วสักพัก หนึ่งน้องสะสมจุดเยอะๆ เมื่อไร น้องจะเห็นภาพเองว่าตัวเองอยากเป็นอะไร จะสะสมจุด อย่างไร อันนี้ไม่รู้แต่ละคน วันนี้เป็นวันแรกที่ดี เลยที่มา ไประยองมันเป็นการสะสมจุด ก็ลองพิ จารณาดูว่าอีกสัก เดือนหนึ่ง ปีหนึ่ง การรู้จักพี่ปลา ดาว การมาทำค่ายแบบนี้เราได้อะไร เราได้อะไรเสมอ แต่เราจินตนาการไม่ออก

วิชาที่สาม.วิชาสื่อสาร

วิชาที่ 3 ; ทบทวนวิชาแรกคือวิชาเรื่องลำบาก วิชาที่สองคือเรื่องสะสมจุด สำหรับวิชาที่สาม ในที่สุดแล้วที่พี่โตมาขนาดนี้รู้เลยว่า ไม่ว่าจะเก่งแค่ไหนการที่เราสื่อสารได้ สำคัญที่สุด เพราะคนที่มีไอเดียดี ๆ แต่พูดไม่ได้หรือพูดสื่อสารไม่เป็น ไอเดียนั้นก็หาย บางทีคนมีไอเดียธรรมดา แต่เล่าเป็นคั่งเป็นแควเลยได้ประโยชน์มากกว่า ได้เปรียบมากกว่า ทีนี้การสื่อสาร เราจะสามารถสื่อสารกับคนเยอะ ๆ ได้อย่างไร ยาก นะ ให้เดินออกมาพูดหน้าชั้น ยากไหม ยากที่สุดเลยนะ ตัวพี่ตอนอายุเท่านี้ พี่เดินออกมาพูดไม่ได้เลยนะ จะหน้าจะมีดแล้วกลัวปวดท้องไปหมด ต้องเข้าห้องน้ำเลย คือเดินออกมาตัวสั่น ขาสั่นไปหมดเลย เพิ่งมาพูดได้เป็นเรื่องเป็นราว เดินพูดบรรยายได้ไม่ตื่นเต้นคือสัก 10 ปีที่แล้วเอง

มีช่วงหนึ่งที่เราารู้สึกว่าเราต้องพูดให้ได้ เรามี ไอเดียเต็มเลยแต่เราเล่าไม่ได้ พี่ก็เปลี่ยนวิธีเล่าเป็นรูป เดินออกมาซ้ำแล้วซ้ำอีกอยู่ประมาณร้อยกว่าครั้งถึงรู้สึกหายตื่นเต้น คือทุกอย่างมันเป็นอย่างนี้ทำซ้ำแล้ว ซ้ำอีก ถ้าอยากพูดให้ได้ก็ต้องเดินออกมาหลายรอบ ซ้ำแล้ว ซ้ำอีก พูดไปเรื่อย ๆ ทีนี้ถามว่าในการสื่อสาร เราควรจะต้องมีอะไรก่อน พี่โน้ต อุดม แต่พานิช เพื่อนพี่ ซึ่งน่าจะเป็นคนที่สื่อสารที่ดีที่สุดใน เมืองไทยบอกว่าคือ “การเล่าเรื่องที่จับใจคน ฟัง” สิ่งนี้คืออะไร ต่อไปถ้าน้อง ๆ มีโอกาสได้เล่า อย่างแรกยกมือก่อนเลยนะเหมือนคุณตัน ซีมอเตอร์ไซค์ไม่เป็น ก็ยกไปก่อน ยกเสร็จก็มีโอกาสได้เล่า

การเล่าที่จับใจคนฟัง ที่ขาดไม่ได้เลยคือความอยากจะเล่า ถ้าไม่มีความอยากจะ เล่ามันก็จะ เป็นอะไรที่ไม่จับใจคน ทีนี้เรามีความอยากจะเล่าได้อย่างไร ความอยากจะเล่านี้ต้องเกิดจากอย่างแรกเลยคือ เราต้องมีของมากพอเราถึงเล่าได้ดี เล่าได้มากกว่าคนอื่น ของมากพอก็คือจุดที่เรามี ถ้าเห็นมากกว่าคนอื่น อย่างพอเราไประยองกลับมา เราก็จะมีเรื่องเล่ามา กกว่าคนอื่น มันต้องเป็นเรื่องที่เขายากฟัง ในที่สุดมันก็จะเป็นเรื่องทักกะทีนี้้อง ๆ จะต้องมีโอกาสสื่อสาร ถามคำถาม ตอบคำถาม ซึ่ง บางค่ายก็จะมีประโยชน์มาก

การใช้ประโยชน์จาก 3 วิชาให้คุ้มค่า

สามวิชานี้ที่พี่พูดเร็วๆ คือ ถ้าถามพี่ว่าในการที่พี่โตมา แล้ว เริ่มทำ งานได้ มีการประสบความสำเร็จอะไรก็ตาม พี่รู้สึกเลยว่าอย่างแรกที่ได้มา ตอนลำบากได้ เยอะมากเลย ตอนที่ประสบความสำเร็จ สบาย ๆ แทบไม่ได้อะไรเลย พี่มองเห็นคุณตัน เห็นคนที่ประสบความสำเร็จในชีวิตเยอะมากเลย เขาต้องมีความลำบากเสมอเลย เราก็เคยได้ยินกฎหมี นั้ชั่วโมง กฎหมีนั้ชั่วโมงนี่คือฝรั่งคิดนะ ทำอะไรได้ดีเราต้องฝึกหมีนั้ชั่วโมง หมีนั้ชั่วโมงคือ 5 ปี เราต้องทุ่มเทกับมัน 5 ปี ยิ่งน้อง ๆ รุ่นนี้ ใครที่

สามารถมีความอึดได้มากกว่าคนอื่น อดทนได้มากกว่าคนอื่น เช่นเวลาเราเจ็บหรือว่าเรา เสียใจ เราไม่ไป โพลส ต์เฟซบุ๊กประกาศให้ทุกคน รู้ เดี่ยว นี้เรา ชอบคิดตั้ง รุ่นพี่ก็ เป็นเหมือนกันนะ เราชอบคิดตั้ง โดยเฉพาะคนที่ทำ งานแล้วนะ วันที่หมดอนาคต คือโมโหหัวหน้าแล้วเราไปเขียนด่าหัวหน้าในเฟซบุ๊ก แล้วปรากฏว่าเพื่อนของหัวหน้าเป็นเพื่อนนั่นเอง

คือเมื่อก่อนเราไม่มีโอกาส ไม่มีช่องให้คิดตั้ง รุ่นนี้มีช่องให้คิดตั้ง เราจะอดทนต่อสู้กับเรื่องพวกนี้ ได้อย่างไร เราเป็นเสือเราเจ็บ เราช่อง ที่ร้องไม่ใช่เสือ ถ้าร้องจะเป็นอีกตัว หนึ่ง โดนเจ็บก็จะร้องเอง ถ้า เราเป็นเสือ พวกนี้เราจะฝึกได้ ฝึกความอดทน ในที่สุดแล้วน้อง ๆ นี่คือทักษะที่จะเด่นที่สุด ที่ มั่นใจเลยพี่สัมภาษณ์คนมาเยอะมากแล้ วพี่ทำงานกับน้องๆ เดี่ยวนี้ เพื่อนพี่กับพี่เราจะชอบรับเด็ก ต่างจังหวัดนะ ไม่ค่อยชอบรับเด็กจุฬาฯ ธรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยดังๆ เลย เพราะว่าเด็กจุฬาฯ ธรรมศาสตร์ เข้ามาก็อยากเป็นผู้ บริหารเร็ว ๆ จะไม่อดทน โดนด่าหน่อย หนึ่งก็ลาออก คือทำงานเสาร์ อาทิตย์ไม่ได้ เราจะชอบเด็กต่างจังหวัด เด็กต่างจังหวัดจะผ่านวิชาลำบาก

ตอนนี้เพื่อนพี่คน หนึ่งเป็นเจ้าของบริษัทไอทีที่ใหญ่มากในเมืองไทย เขาทำสถิติเขาว่าดี เลยว่าเขา รับคนมาเขามีต้นทุนเขาต้องจ่ายเงินเดือน ต้องจับเทรนนิ่ง คนที่รับมาแล้วคุ้ม ก็คือคนที่ยังจนเท่าไร ยัง อยู่ต่างจังหวัด จนแล้วก็ลำบากเท่าไร ยิ่งอึด ยิ่งมี ประสิทธิภาพสูงมาก เด็กที่ไฮโซ สมัยก่อนจะไม่ เหมือนกันนะ แต่เดี๋ยวนี้ คนที่ลำบากกลับมีประโยชน์กว่า เขามีทักษะที่คนอื่นไม่มีคือ “ความอึด” น้องๆ จะมีเพื่อนอย่างนี้ได้อย่างไร อันนี้พี่ฝากไว้

ถ้าน้องอยากเด่นกว่าคนอื่น ในรุ่น ตรงนี้เี ไม่ต้องใช้ ความสามารถทางภาษา ความสามารถ ทางด้านศิลปะหรือว่าคิดเลขได้เร็วนะ ทุกคนสามารถมีได้ แล้วยิ่งเราเกิดมาต้อยกว่าคนอื่น เรายังมีได้แต่ เราจะฝึกตรงนี้ได้ได้อย่างไร ความอึด ความอดทน ความลำบาก ซึ่งพี่มั่นใจได้เลยว่ามีคุณสมบัติที่ สำคัญในการประสบความสำเร็จของคนยุคนี้เลยนะ ยุคพ่อพี่ไม่มีประโยชน์เพราะทุกคนมันอึดหมด ยุคนี้ ทุกคนจะสร้างสรรค์ จะมีความรู้ ความสามารถหาข้อมูล ได้เร็ว จะตอบโต้ไว จะอินเตอร์ แอคทีฟเยอะมาก แต่ความอดทนจะต่ำมาก ถ้ามัวตัวเองดูก็ ได้ พ่อแม่ก็จะชอบบ่น หรือปู่ย่าจะชอบบ่น เราจะฝึ กตรงนี้ได้ อย่งไร อันที่สอง.เรื่องต่อจุด น้องๆ จะเลือกต่อจุด ในยุคที่เป็นมัธยมฯ ต่อจุดคืออะไร ทำกิจกรรมที่คน อื่นเขาไม่ทำ การไปในที่ที่เราจะไปดีหรือ หรือว่ามีใครชวนก็ลองไปทำดู ลองคบเพื่อนใหม่ๆ ในขณะที่ ทุกคนไปคูกก็รันหมด เราก็ควรจะอ่านหนังสือที่ใครเขาไม่อ่าน และในที่สุดการเรียนรู้อันที่สำคัญที่สุดที่ พี่ผ่านมาก็คือการล้มเหลว เราจะเริ่มแบกได้อย่างไร แบกบ่อย ๆ พวกนี้จะเป็นจุด แล้วสุดท้าย.เรา จะเล่าออกมาได้อย่างไร

พี่ว่าทักษะสามอันนี้สำคัญสำหรับน้องๆ วันนี้จริงๆ พี่ก็ไม่เคยคุยกับน้องๆ รุ่นลูก ปกติพี่จะเล่น กับลูกมากกว่าสอนลูก ก็จะมีประเด็น มาพูดเรื่อง ทักษะ ที่สำคัญประมาณนี้ พี่และเพื่อนๆ ที่ประสบ

ความสำเร็จจะมีอะไรที่นี้ก็ออก 3 อย่าง มาโดยบังเอิญระหว่างทาง ก็คือ วิชาลำบาก วิชาต่อจุด วิชาสื่อสาร ทำให้เรามาเป็นวันนี้ได้ จากเด็กต่างจังหวัดธรรมดาคน หนึ่งเราไม่ได้มีอะไร จริงๆ อยากจะมีช่วงเวลาเยอะๆ ให้น้องๆ ถ้ามติกว่า ว่าน้องๆ คิดอะไรหรือว่าหลานๆ คิดอะไร ถ้ามั่นไหม ยกมือเหมือนคุณตันเลย ไหนๆ มาวันนี้แล้วต้องทำอะไรที่ มันต่างออกไป คนยกมือคนแรก จะบอกเลยนะยากมากเพราะมันจะอายุ เพื่อนจะมองอย่างไร แต่พอยกมือแล้วถามจบไปแล้วจะรู้เลยว่า ข้อดีคือทุกคนจะจำแม่นชื่ออะไรบอกได้เลยครับ

ช่วงถาม - ตอบ

คำถาม: แรงบันดาลใจของพี่ใจคืออะไร

ตอนช่วงทำงานแรกๆ พี่จะคิดเหมือนคนอื่นเลยนะ พี่เป็นมนุษย์ตามคนอื่นเสมอ พี่จะชอบดู จะเห็นโฆษณาที่แบบคนมีสตางค์เยอะๆ มีห้องใหญ่ๆ มีเลขาส่วนตัวนั่งป้อนขนมอะไรประมาณนี้ ความฝันเราก็จะเป็น อย่างนี้ แล้วเราก็ทำตัวไม่ค่อยดี ช่วงแรกพี่บอกเลยพี่ก็จะทำตัวไม่ค่อยดี พี่ก็จะเล่นการเมือง จะพยายามแย่งชิง อยากได้ห้องใหญ่ๆ อยากได้ที่มีมันเป็นแบบนี้ ทรัพย์สินสมบัติอะไรทั้งหลาย แล้วพี่มีที่หนึ่งที่ออกจาก DTAC ไปแล้วช่วงหนึ่ง ระหว่างการทำงานที่ DTAC เหมือนนักการเมืองเลย เป็นคนที่นิสัยไม่ดีเหมือนในหนังเลย แล้วมีแบบหัวหน้าคนหนึ่งที่เราไม่ชอบ แล้วเราก็ลาออกไป ปรากฏว่าตอนลาออกเราต้องคืนทุกอย่าง เบอร์โทรศัพท์สวยๆ คินรถ คินห้อง คินอะไรไปหมด อันนั้นเป็นเหมือนเราถอดหมวกออกไป

เรารู้เลยว่า “อ้อ! ทุกอย่างมันไม่จริงเลย ที่จริงคือคน คนที่เป็นลูกน้อง พี่ที่เราดีด้วย แล้วเขาก็อยาก ทำงานกับเรา ช่วยเหลือเราเวลาที่เรากลับไปแล้ว คนที่แบบเคยแกล้งเขาไว้ เขาก็หมั่นไส้เรา เตรียมกระบะที่บเราเอาบ้างอะไรบ้าง”

ดังนั้น ถ้าถามพี่ตอนนั้นเป็นต อนที่ไม่ค่อยดีไม่ค่อยภูมิใจ ก็คือเป็น แรบงบันดาลใจอยากใหญ่โต อยากเด่น อยากดัง อยากมีสตางค์เยอะๆ อยากมีห้องใหญ่ๆ แต่พอผ่านจุดนั้นไปแล้ว รู้เลยว่าแรงบันดาลใจตอนนี้เปลี่ยนไปแล้ว “เราอยากให้มีคนข้างๆ ที่รักเราแล้วเรามีประโยชน์กับเขา เวลาเราล้มเหลวหรือผิดพลาดอะไรบางอย่างในชีวิต มันเป็นบทเรียนที่ดีมากเลยนะ คือความผิดพลาดล้มเหลวในชีวิต ไม่ใช่มันเป็นเรื่องไม่ดีเลย มันเป็นเรื่องที่ ผิดเสมอ พี่ก็เลยเรียนรู้แบบนี้ ” ตอนแรกเราก็มีความฝันแรงบันดาลใจอย่าง หนึ่งที่ไม่ดี แล้วเราก็ถูกสะกดปั๊ ้ม ทำให้เราคิดได้ทำให้เราเปลี่ยนชีวิตได้เสมอ ดังนั้นถ้าเราไม่มีเรื่องพวกนี้เราก็อาจไปอีกทางหนึ่งก็ได้ อย่างพี่นี่เคยอ้วนมากร้อยกิโลฯ นะ แล้วเข้าโรงพยาบาลไป แล้วก็เลยกลัวตาย ก็เลยต้องวิ่ง กินผัก ทำให้ชีวิตแข็งแรงขึ้นมา ตอนนี้ อายุ 40

กว่า แข็งแรงที่สุดในชีวิต มันจะมีจุดที่เปลี่ยน ชีวิตจากความล้มเหลว ดังนั้นแรงบันดาลใจช่วงหนุ่มๆ คือ
อยากใหญ่โต อยากมีอำนาจเยอะๆ อยากรวย

แรงบันดาลใจหลังจากนั้นก็คืออยากอยู่กับลูกๆ พี่มีลูกกำลังอยู่ ป .4 ป.5 อยากใช้ชีวิตที่แบบ
ร่างกายแข็งแรง แล้วก็ไปช้อปปิ้งกับคนอื่น เพราะว่าพอถึงจุด หนึ่งแล้วมันเห เหมือนกับว่ามันต้องมีจุด
อย่างนี้ในชีวิตที่ทำให้เกิดแรงบันดาลใจของตัวเอง เลยขอตอบเป็นสองคำถาม ถามว่าอยากรวยผิดไหม
ไม่ผิดนะ คือทุกคนก็คงอยากรวย แล้วที่คิดว่าในการที่ถ้าเรารวยในวิธีที่ถูกต้อง โดยจิตที่มัน positive
ทำงานหาเงินอย่างทางสายพุทธก็จะเรียกว่าสัมมาอาชีวะก็คือทำแบบตรงไปตรงมา ไม่ได้ไปแกล้งใคร
ไม่ได้ไปเลื่อยขา แก้อีใคร ไม่พยายามแบบเพ้อให้คนอื่นเดือดร้อน ก็เป็นเรื่องแบบโอเคนะถ้าถามพี่มี
ความฝันอย่างนั้นได้ แล้วถ้ามีสตางค์ในระดับหนึ่งมันทำให้เรามีเวลา แล้วก็มีการช่วยเหลือผู้อื่น ก็เป็น
ความฝันที่ดีแต่ก็ไม่ควรจะดู อย่างพี่ มีช่วงหนึ่งดูหนังเยอะ อยากมีเลขา ๒ นิ่งข้างๆ น่ารัก ป้อน ขนมให้
อันหนึ่ง มีเฮลิคอปเตอร์ส่วนตัวไปไหนก็ได้ ซึ่งพวกนี้มันเป็นเรื่องไม่จริง

คำถาม: ตอนที่พี่สมัครเป็นสจ๊วต งานหนักมาก ต้องอดทน ทำไมถึงไม่ลาออกไปหางานที่ดีกว่า

เป็นคำถามที่ดีเลย เป็นคำถามที่น่าสนใจเพราะว่าพอเป็นเด็กยุคนี้มันมีทางเลือกเยอะ เราไม่
พอใจเราลาออกได้ ยุคพี่หรือยุคพ่อพี่มันจะไม่มีความคิดอย่างนี้ คือแล้วเราถูก สอนมาว่าให้อดทน ทุกคน
จะอดทนหมด เราจะรู้สึกเลยว่าคือเดี๋ยวนี เราจะมีความคิด อีกหลายๆ แบบ เพื่อนก็อาจจะบอกว่าทำไม
ต้องทน ต้องเปลี่ยนได้ ในยุคพี่มันจะมีตรงนี้ทุกคนจะมีเหมือนกันหมดคือความอดทนโดยธรรมชาติ ก็ทำ
ได้ งานหนักก็ไม่ได้รู้สึกว่าจะต้องออก มันมีความรู้สึกอย่างนั้น จริงๆ ก็ทำแล้วตอนนั้นก็ไม่ได้รู้สึกว่ามัน
ลำบาก เพียงแต่รู้สึกว่ามันประหลาดเท่านั้นเอง เพื่อนๆ ก็อาจถามว่าเรากำลังทำอะไร ถามว่ามันเหนื่อย
ไหม ลำบากไหม ก็ลำบาก แต่ว่าตอนนั้นไม่มีความคิดนี้ ดังนั้น ก็เลยกลับมาว่าน้องๆ ตรงนี้ถือว่ามีสิ่ง
รอบข้างเยอะมากที่ทำให้เรา เลิกเหอะ จะทำไปทำไม ทำบ้าอยู่คนเดียว เลิกเถอะ ทำอย่างอื่นดีกว่า
บางครั้งเราก็ควรจะเลิกเถอะไปทำอย่างอื่นนะ ถ้าเราคิดอย่างรอบคอบแล้ว แต่ต้องถามว่า “เราใส่มัน
สุดหรือยัง แล้วเรารอผลมันนานพอหรือยัง แล้ว เราเรียนรู้อะไรจากตรงนั้น ” คือทุกคนมันไม่ได้มี
ความผิดอะไร แต่เราจะเหมือนคนในรุ่นเรา เราก็จะเป็นอย่างนี้ใน Generation Z ก็จะเป็นอย่างนี้เห็น
อะไรหลายอย่างมีทางเลือกเยอะแยะไปหมด แต่ตรงนี้เราจะ ฝึกความอดทนตรงนี้ได้ยังไง มันมี
ประโยชน์มาก ความอดทนในยุคนี้ แต่พอ ตอนนั้นอีกทาง หนึ่งคือว่า choice คือถ้ามีตัวเลือกน้อยมันทำให้
ให้ตัดสินใจง่ายคือถ้าไม่ทำอันนี้ก็ไม่มีความเสี่ยงโทรมหาแฟนตอนนั้น ก็ทำไปไม่ได้คิด ทำๆ ไป

คำถาม: ทำไมเป็นสจ๊วตอยู่พอทำไปสักพักก็หน้าจะชิน ทำไมถึงเปลี่ยนงาน

เมืองไทย ตอนนั้นอยู่ ในยุคพีที่ต้องไปจบ ป.โท แคจบ ป.ตรี อย่างเดียวไม่พอ แล้วสำหรับการ กลับเมืองไทยมาทำงาน อย่างที่สังคมเขาควรจะเป็น ตอนนั้นพีก็เดินตามสังคม พอเป็นสจ๊วตนอกกลุ่มนอก ทางแป๊ปหนึ่ง พ่อแม่ก็ตาม บอกว่าต้องเรียนต่อแล้ว บ้านอื่นเขาเรียนต่อกันหมดแล้ว เราก็กลับมาเรียน จบปริญญาโทกลับมา ก็มาหางานที่ทุกคนพยายามหา ตอนนั้น คือทำงานการเงิน มีสจ๊วตเป็นอะไรที่ กระโดดไปนิด หนึ่ง แล้วก็กลับมาเข้าเส้นทางจนอายุประมาณ หนึ่งเลยนะถึงเริ่มรู้สึก ว่าเดินตามเส้นทาง ของคนอื่นมันเหมือนคนอื่นเกินไป เราก็จะฟังเสียงคนอื่นเยอะก็ไม่ได้ฟังเสียงตัวเอง จนอายุ 30 กว่าแล้ว ถึงจะเริ่มเข้าใจตนเอง คือเรามี “จุด” มากพอที่เราเข้าใจว่าเราชอบเดินสายนี้เราชอบทำแบบนี้ แต่ตอน นั้นไม่รู้ก็ทำตามเพื่อนบ้าง พ่อแม่บ้าง ตอนนั้นพ่อแม่บอกกลับมาเรียนได้แล้วก็เรียน แล้วมีความรู้สึก ว่าเพื่อน ๆ จบ ป.โท ไปแล้วเราต้องจบบ้าง คือเมืองไทยจะเป็นอย่างนี้ สังคมไทยจะเป็นอย่างนี้ คือมันจะมี เสียง สังคมเยอะมาก น้อย ๆ ก็ต้องซ้่งน้ำหนักเองว่าเราทำแบบนี้ บางอย่างก็ควรที่จะฟังเสียงสังคม บางอย่างก็ควรที่จะฟังเสียงตัวเอง

คำถาม: อาชีพไหนที่พีชอบมากที่สุด

ตอนนี้เลย พีชอบตัวเองตอนนี้มาก คือพีชอบเป็นครูใหญ่ในสถาบันที่พีทำตอนนี้ เพราะว่ามัน ตอบโจทย์ชีวิตมากขึ้น คือพีทำสถาบันอัน หนึ่งที่เป็นเรื่องความคิดสร้างสรรค์ก็ทำหลักสูตรคล้าย ๆ ปลายดาว แต่เป็นรุ่นโตรุ่น ผู้บริหาร แล้วก็เอามาเหมือนปลายดาวเลยเอามา เอาผู้บริหาร ที่เขาทำงานจน กลายเป็นงานไปแล้ว เอาเขามาแล้ว พาเขาออกนอก พาเขาไปมีวิทยากรสนุก ๆ มาสอน พาเขาออกไป ได้ยินในเรื่องที่เขาไม่เคยได้ยิน เอานักแต่งเพลงนักเขียนมาแล้วให้ฟัง มีพีเอ๋ นี้อีกกลุ่มมาแล้ว พียกตัวอย่าง นะ ให้เขาหัดแต่งเพลง เอาพีจ้อย ศุ บุญเลี้ยง มาสอนแต่งเพลง เอาทีมน้อง “พีมากพระโขนง” มีพีแก๊ง (จิ ระ มะลิกุล) กับคนที่เขียนบทของ GTH ที่ทำพีมากเอามาสอนทำหนังสือ ให้เขาทำหนังสือกัน 3 วัน แบ่งกลุ่มทำหนังสือ คือให้เขาออกมาทำสิ่งที่เขาไม่เคยทำ

ที่พีชอบตอนนี้เพราะว่า อย่างแรก .พีได้เปลี่ยนคน คนที่เหมือนจะเปลี่ยนไม่ได้เลย อายุ 40-50 เขาเปลี่ยนไปอีกโลก หนึ่งเลยนะ กระตุ่นขึ้นมา เอาความเป็นเด็กอย่างนี้ น้อย ๆ เข้าไปใส่เขา ได้เปลี่ยนคน เสร็จ สอง.เราก็ฟังวิทยากรที่เราอยากฟัง เราอยากเชิญ ใครมาเราก็เชิญมาแล้วเราก็นั่งฟังไปด้วยไม่ต้อง เสียสตางค์ อันที่สาม.เราก็ได้เพื่อนมาอีกร้อยคนเพราะเขาก็เป็นรุ่นเดียวกับพีที่เอามาเรียน ได้เพื่อนมาที่ ร้อยคน เป็นเพื่อนตลอดชีวิตเลย อันที่สี่.เราก็หัดเขาไปทำดี ๆ ให้สังคมด้วยคือว่าคนพวกนี้พอเวลาเขามี สตางค์แล้วเขาไม่รู้จะทำอะไร คือเขาก็ทำงานทุกวัน ทีนี้พอเขารวมกันเขารักกันขึ้นมา เราก็มเริ่มใส่สิ่ง ดี ๆ เพื่อสังคม พีเอากลุ่มลูกเหรียญที่ยะลา สมัยก่อนเมื่อไม่นานมานี้กลุ่มลูก เหรียญคือกลุ่มที่เด็ก ๆ เขาเสียพอ

เสียแม่ จากสามจังหวัดภาคใต้ แล้วมีคนหนึ่งชื่อพี่ “ชมพู่” เขาก็ไปเก็บเด็กพวกนี้มาอยู่ด้วยกัน แล้วก็พยายามสอนไม่ให้แค้นตอบเพราะยิ่งแค้นก็ไม่จบ ภาคใต้แก้ปัญหาแบบ ถ้าไปล้างแค้นบ๊อบ ฉันทเสียพ่อแม่ ฉันทไปลุยต่อก็ไม่จบ พี่ชมพู่ก็เอาเด็ก ๆ พวกนี้มาสอน เอามาเลี้ยงดู แล้วก็พยายามปลอบให้ หายจากการ ซ็อกที่เสียพ่อเสียแม่ แต่สตางค์เขาไม่ค่อยมี เด็กก็มามากขึ้นเรื่อย ๆ กลุ่มนี้ที่มีพลังกลุ่มที่พี่สอนอยู่ ก็เลย ชวนชมพู่กับน้อง ๆ มาเล่าให้ฟัง ก็สนับสนุนทุนการศึกษา สร้างบ้าน ให้ พี่โน้ต อุดม ก็ลงไปเที่ยว ไมโครโฟนให้เด็ก ๆ ใต้ดู เด็ก ๆ ดีใจมาก ตอนหลังเราก็อพาเขาไปเที่ยวเชียงใหม่ เด็กจากยะลาเขาไม่เคย ไป ฟังพาไปเป็นความทรงจำที่ อย่างน้อยให้เขาเห็นว่าโลกนี้ยังมีเรื่องดี ๆ อยู่ ไม่ใช่มีแต่คนฆ่าพ่อฆ่าแม่ เขา เราก็จะได้ ทำประโยชน์ให้ส่วนรวมด้วย ในที่สุดพี่ก็จะได้ สตางค์ ด้วยเพราะพี่ต้องเก็บ เงินค่าเรียน ดังนั้นมันค่อนข้างดีมากเลยในการใช้ชีวิต หนึ่งเราจะได้ทำงานอย่างนี้ ได้รู้จักคน ได้ถ่ายทอดอะไรดี ๆ ให้ ช่างนอก ให้สังคมแล้วได้ สตางค์ มาด้วย แล้วได้เพื่อนด้วย คือตอนนี้ก็เลยเป็นงานที่พี่ชอบทำที่สุด ณ ปัจจุบัน ยังเป็นงานค่อนข้างอดิเรกอยู่

คำถาม: เวลาอ่านหนังสือส่วนมาก ทุกคนจะพูดว่าสร้างความสำเร็จได้อย่างไร ที นี้พอมาถึงรุ่น เราไม่ใช่ผู้สร้างแต่เป็นผู้สืบทอด ต่อ คำถามของผมนั้นก็คือถ้าเราเป็นผู้สืบทอดความสำเร็จจากรุ่น ก่อนเรา เราจะใช้ชีวิตยังไงแล้วก็แนวทางการปฏิบัติตัวอย่างไร

พี่เคยทำงานกับเจ้าของ กิจการที่มีลูก รู้เลยว่ามันไม่เหมือนแบบบริษัทที่เป็นมืออาชีพมีผู้บริหาร อะไร เจ้าของกับพี่ที่เป็นคนนอกเข้าไป ถ้าเป็นบริษัทที่เป็นมืออาชีพเขาจะมองผลงานก็คือทำได้ขายได้ เท่าไร แต่เจ้าของเขามองคนที่เข้ามาสืบทอดไม่ว่าจะเป็นลูกหรือคนนอกก็คือคำแรกที่พี่เป็นคนเข้าไป

ใหม่ ๆ เขาเรียกว่า “Trust” คือความเชื่อใจ ต้องเอาคำนี้จากเจ้าของให้ได้ก่อน ต้องให้เขาเชื่อ ให้ ได้ก่อน ถ้าเป็นพ่อทำอะไรให้พ่อเชื่อ คือส่วนใหญ่ลูกเข้าไปถึงก็เปลี่ยนเลย พ่อก็จะเปลี่ยนทำไม ทำมา ตั้ง 30 ปี มันก็ได้อยู่แล้ว นี่เด็กยังไม่สิ้นกินน้ำนมมา ลองของเดี๋ยวก็ผิดพลาด เขาก็ไม่เชื่อหรือแม้แต่คน นอกเข้ามาเรื่อย ๆ เขาก็ไม่เชื่อ เขาก็ทำมาก็ได้อยู่แล้ว

ความเชื่อ นี้จะเกิดจากอะไร แต่ละคนจะไม่เหมือนกัน เชื่อบางคน ถ้าเป็นคน นอกอย่างพี่เข้าไป “การเชื่อ” ของเขาคือต้องไม่โกงนะ เจ้าของกลัวเรื่องโกงที่สุด อันที่สอง. เชื่อว่ามันทำงานหนักเหมือน เรา นะ เพราะว่ารุ่นเจ้าของอย่างพี่บอกเขาก็จะมีค่านิยมไม่เหมือนรุ่นนี้ รุ่นนี้คือการทำงานหนัก อุทิศตน สำคัญ เราอาจจะแกล้งทำงานหนักก็ได้ แต่อย่างไรก็ตามต้องให้เขารู้สึกว่าเราทำงานหนัก แต่ว่าเขาจะมี คำว่าดีที่ไม่เหมือนเรา ดังนั้นเราจะทำให้เขาเชื่อได้อย่างไร เชื่อนี้ดีที่สุดเลยนะ พอเชื่อแล้วก็จะปล่อย เจ้าของเท่าที่พี่เคยเจอมา เจ้าของเห็นธุรกิจเหมือนลูกอีกคนหนึ่ง พี่เคยเจอมาเจ้าของบริษัทแห่งหนึ่งเขา ไม่มีลูก เขาอนที่โรงงานเลย แล้วก็ตื่นมาลูบคลำเครื่องจักรเหมือนลูกเลยแล้วตอนนั้นเขาโดนเจ้าหนี้ยึด

เขาร้องไห้เสียใจ เขาต่อสู้ เขาทำทุกอย่างเลยนะ เพื่อที่จะเอาโรงงานคืน ญาติเขาบอกเจ้าหน้าที่คุณไม่เข้าใจหรือว่าทำไม ต้องสู้ขนาดนี้ คือยอมตาย เพราะเขาเห็นโรงงานนี้ เหมือนลูก เขาไม่ได้เห็นเป็นโรงงานที่ขายไปก็ได้ เขาเห็นเหมือนลูกเลย ขายไปไม่ได้ เข้าๆ ตื่นมาได้ลูบเครื่องจักรเหมือนคน บ้าเลยนะ แต่จริงๆ คือลูบเครื่องจักรมีความสุขที่เราสร้างมันขึ้นมาได้ ตรงนี้ถ้าเราเข้าใจ แล้วเราจะทำให้เขาเชื่อเราได้อย่างไรว่าเรารู้สึกเหมือนเขาก่อน แล้วความเชื่อสำคัญที่สุด ถ้าเราได้รับความเชื่อมาแล้วหลังจากนั้นจะง่าย ไม่ใช่ผลงานนะ ส่วนใหญ่ถ้าเป็นมืออาชีพจะเป็นผลงาน พ่อเชื่อ ป้าเชื่อ เขาจะเชื่อเราได้อย่างไรจริงๆ ส่วนใหญ่เขาก็จะเชื่อถ้าเกิดเรา ทำตัวคล้ายๆ เขา ถ้าทำตัวไม่เหมือนเขา เขาก็ไม่เชื่อ ที่นี้ทำตัวคล้ายๆ เขาแล้วก็ค่อยๆ ใส่สิ่งที่เราเชื่อเขาไปที่ละนิด แต่ต้องหาความเชื่อให้เขาเชื่อใจให้ได้ก่อน

คำถาม: หลังจากที่พี่ผ่านความลำบากอะไรมาเยอะ ความรู้สึกที่มาอยู่จุด ๆ นี้เป็นอย่างไรบ้าง

พี่โชคดีมากคือพี่ไม่ได้เป็นคนเลือกความลำบาก พี่มีความคิดที่โชคดีมากคือไม่ค่อยซัวร์แล้วทำไปก่อน มันไม่รู้ความคิดนี้เกิดจากอะไรแต่อาจจะเกิดจากการที่เราอ่านหนังสือเยอะๆ เมื่อสมัยก่อนก็ได้เราสนใจไปหมด เราอยากทำ โน้นทำนี่ อาจจะโชคดี น้องๆ อาจจะโชคดีก็ได้ที่พ่อแม่ปล่อยมา หลากๆ คนพ่อแม่ไม่ให้มา คือพ่อแม่ปล่อยมา แล้วความโชคดีนี้เราจะรู้คุณค่ามันแน่ ตอนนี้น้องๆ ยังไม่รู้ จนผ่านไปอย่างพี่ พี่เล่าได้เลยว่า พี่เชื่อเรื่องการต่อจุดมากเลยนะ คือสมัยก่อนพี่ก็จะทำกิจกรรมอย่าง นี้ พี่ก็จะเดินสายแจกใบปลิว แล้วเราก็ไม่รู้หรือเราทำอย่างนี้ไปทำไม เราก็ได้เพื่อนเฮฮาสนุกสนาน

ตอนที่พี่ทำการตลาด Happy ตอนนั้นไม่มี สตางค์พี่ก็นึกถึงแล้วอยู่ดีๆ มันก็ไหลขึ้นมา เหมือนตอนที่สติฟ จ็อบส์ ประดิษฐ์ตัวอักษร ทำไมเราไม่เอาพณ์ กงานออกไปเดินแบบตอนที่เรากำลังทำกิจกรรมทำไมเราไม่สนุกแบบตอนที่เรากำลังทำกิจกรรมมหาวิทยาลัย แล้วเราก็ จุดพลังพนักงานขึ้นมาตอนนั้น เอาพนักงานออกไปเดิน ไปแจกใบปลิว ไปเล่นเฮฮาเหมือนเด็กๆ กัน แล้วทำให้บริษัทมันรักกัน แล้วก็พันวิกฤต ตอนนั้น DTAC มีวิกฤตมาก

พอดีจากประสบการณ์เมื่อตอนยังทำ กิจกรรมมหาวิทยาลัย หรือพี่อยู่อัสสัม ชาญศรีราชาจะมีฉายาหนังกลางแปลง ตอนวันเสาร์จะมี ตอนนั้นก็ไปดูหนังกลางแปลงกันอยู่ในโรงเรียน เราก็ดูก็ไม่มีอะไรนะ แต่ตอนที่พี่มาทำ Happy สตางค์เราน้อย มีแต่คนมาเสนอให้จัดคอนเสิร์ตแต่เราไม่มี สตางค์ ถ้าจัดคอนเสิร์ต สตางค์เราไม่พอแต่เรา จะบอก แบนด์ Happy ไปเยอะๆ ได้อย่างไร จัดคอนเสิร์ตที่หนึ่งมีค่าใช้จ่าย 5 ล้านบาท เราได้สปอนเซอร์รายเดียว บางทีให้พี่ๆ เขาพูดแป๊บเดียวเอง ใครจะไปรู้จัก 5 ล้านบาทตอนนั้นเรามีเงิน 10 ล้าน ทำไปก็ไม่มีผล เราก็นั่งนึกว่าเอ๊ะ Happy มันต้องขายทั่วประเทศใช้ไหม คนต่างจังหวัดเขาชอบอะไร ตรงนี้ ข้อดีเดิมหลายๆ ครั้ง ใครเป็นคนต่างจังหวัดบ้างตรงนี้ เราจะคิดว่าคนต่างจังหวัดนี่ด้อยกว่าคนกรุงเทพฯ ๕ ตอนพี่อยู่โคราชสมัยก่อน มันจะมีเหนือๆ บ้าง พอมาทำการตลาด

วิญญาณของเด็กต่างจังหวัดมันช่วยมากเลย ทำให้เราเข้าใจตลาด ตอนเด็ก ๆ มันมีจิว ลีเก คนกรุงเทพฯ ไม่เคยดูหรอก จิว ลีเก แล้วมีหนังกลางแปลง เพราะพี่เคยดูหนังกลางแปลงด้วย เราทำสามอย่างนี้ได้ใหม่ จิวไม่น่าทำได้ประชากรคนฟังเหลือน้อยมาก ลีเกก็ไม่ค่อยเวิร์ค หนังกลางแปลงอาจจะเวิร์ค ลองทำหนังกลางแปลงดูใหม่ เด็ก ๆ เราเคยดู เราว่ามันเป็นอย่างไร มันต้องมี ต้องติดต่อใคร โทรไปหาป้าอยู่โคราช ป้าก็แนะนำเพื่อนทำหนังอยู่ หนังกลางแปลงตอนนั้นเป็นหนังขายยามันจะเจ๋งหมด แล้ว ลองไปคุยกับเขาดูไปคุย

เสร็จจากนั้นก็ไปเป็น Happy กลางแปลง Happy กลางแปลง คนดูที่เป็นพัน ๆ คนเลย แล้วมันเปลี่ยนเรื่องได้ เดี่ยวเป็นหนังเรื่องนี้บ้าง เดี่ยวเอาเรื่องนั้นบ้าง มาที่เดิมก็เปลี่ยน ๆ ๆ ซอฟต์แวร์ได้ คนก็มาเรื่อย ๆ โฆษณา Happy ไปด้วย เราสามารถทำได้หมดเลยนะตั้งแต่ก่อนฉายหนัง ระหว่างหนังฉายสองเรื่อง เราไม่ถึงกับโหดที่พระเอกกำลังจะตายแล้วหยุดแล้วโฆษณา คือเราต่อเรื่อง หนึ่งแล้วก็ขายของอะไรทำได้หมดทุกอย่าง ถ้าคอนเสิร์ตจัดสี่ล้าน พี่ทำ หนังกลางแปลงคนเท่ากันเลยนะใช้ประมาณสี่หมื่น แล้วเราทำได้ร้อยครั้ง บางที่ตอนที่เราเป็นเด็กสิ่งที่เราไม่คิดว่าจะช่วย เห็นอะไรเยอะ ๆ ตอนโต ๆ เราจะได้ใช้มัน ตอนนี่น้องไม่รู้หรอกน้องเก็บजूไว้ก่อน ได้ทำอะไรเยอะเยอะ เก็บมันไว้แล้วเดี๋ยวมันได้ใช้เอง เรายังไม่รู้หรอกมันจะโผล่ขึ้นมาเมื่อไร แต่มันจะได้ใช้

คำถาม : ความรู้สึกหลังจากที่ผ่านอะไรมาเยอะมันเป็นอย่างไร

พี่รู้สึกดีมากเลยที่พี่ผ่านอะไรมาเยอะ คือรู้สึกว่าการผ่านอะไรมาเยอะมันช่วยจริงๆ บางอันหลาย ๆ อันมันคือความล้มเหลวเลยนะ หลาย ๆ อันคือการ แบก ทำอะไรแบบ ทำไปได้อย่างไร เช่น ผิดพลาดไปหมด แต่มันช่วยเยอะมากเลยนะในการแบก ยกตัวอย่างเช่น พี่เป็นคนที่ไม่ได้พูดเก่ง เป็นคนที่พูดห่วยมากเมื่อเทียบกับน้อง ๆ หรือว่าใครในชั้นในรุ่น มาพูดอย่างนี้ไม่ได้เลยนะ จนตอนหลัง ๆ พูดหลาย ๆ ครั้ง บางครั้งพูด แล้วกดสไลด์ไม่ติด ครั้งแรกไปไม่เป็นเลยนะ ไม่รู้ทำ อย่างไร ได้แต่กด ๆ ๆ อายพูดแบบนี้สัก 5 ครั้ง รู้สึกดไม่ติด เรานึกแล้ว เราเล่าเรื่องนี้ไปก่อนเดี๋ยวให้ เขาซอมคอม พิวดอร์ไป ตอนนี่พี่สามารถเล่าได้ 10 นาทีโดยไม่มีสไลด์ ถ้าเกินนั้นอาจ จะเริ่มเดือดร้อน พวกนี้มันจะทำให้เราแข็งแรงขึ้น แกร่งขึ้น การ แบก การล้มเหลวมันทำให้เราตกใจ ตกใจแล้วก็มาคิดทบทวนจะทำให้เราแก้ไขได้ แล้วถ้าเรา เจออะไรยิ่งเยอะเท่าไรมันคือजू เราจะมิจูเยอะ เมื่อไรที่เรามีजूเยอะพอน้อง ๆ ตอนนี้อาจจะมีสัก 3 จู เมื่อไรที่มีजूเยอะพอ เราอยากรู้เราจะเป็นอะไร เราจะทำอะไร เราเก่งอะไร เรานัดอะไร แล้วเราไม่เหมือนคนอื่นได้อย่างไร เราต้องมีजूเยอะพอ เราจะสะสมजूได้อย่างไร วันนี้ก็เป็นजूหนึ่งजू

คำถาม: ความสุขของพี่ตอนนี่คืออะไร

ความสุขตอนนี่ของพี่มี สามอย่าง อย่างแรกสุดเลยพี่เลือกทุกอย่างสำหรับทางเลือก นี้เลยคือลูกสาว อายุ 10 กับ 8 ก็พี่ชอบไปถามคนแก่ทุกคนก็จะบอกเหมือนกันเลยนะ ถ้าปล่อยเวลาช่วงนี้ไป คือคนยุคพี่นะมักจะทำงานหนัก โผล่มาอีกที 50 กว่า ลูกโตเป็นวัยรุ่นมีแฟนไปแล้ว ช่วงนี้เป็นช่วงที่เราจะอยู่ได้มีเวลากับเขาได้เยอะๆ แล้วเขาก็ยังแบบ “พ่อหล่อที่สุดในโลกอยู่อีกสัก 2 ปี 3 ปี” ตอนนี่พี่ทำงานอะไรก็ตาม บางทีได้งานต่างประเทศก็ไปเพื่อจะได้มีเวลาอยู่กับลูก ให้มากที่สุด ความสุขของพี่คือลูกสาว ประเด็นแรกความสุขของพี่คือลูกสาว อันที่สอง .นี่คือการที่มีร่างกายแข็งแรงอันนี้หน่อยๆ อาจะยังเด็ก อาจะยังไม่เข้าใจนัก พี่เรียนอัสสัมชัญศรีราชา มันจะมีป้ายเป็นภาษาละติน หน้าโรงเรียนบอกว่า “จิตใจที่ดีจะอยู่ในร่างกายที่แข็งแรงเท่านั้น” ตอนแรกพี่ฟังตอนเด็กๆ พี่คิดว่ามันกลับหัวกันนะ พี่คิดว่า ร่างกายต้องมาก่อนจิตใจ หรือว่าจริงๆ แล้วจิตใจต้องมาก่อนร่างกายหรือเปล่า ถ้าเราจิตใจดีร่างกายเราก็จะดีจริงๆ แล้วมันไม่ใช่ พอไปเรื่อยๆ แล้วก็ตาม แม้กระทั่งตอนน้องๆ โต ถ้าร่างกายแข็งแรง จิตใจจะนิ่ง ถ้าร่างกายไม่แข็งแรง จิตใจจะไม่นิ่ง ดังนั้นน้องๆ จะออกกำลังเป็นนิสัยได้อย่างไร ตอนโตๆ ร่างกายจะได้ไม่ทรมาณ เรื่องที่สอง .เรื่องร่างกาย พี่มีความสุขกับการที่ไม่ป่วย ลองคิดถึงตัวเองป่วยทรมาณ นะ เราไม่ชอบป่วย เพราะฉะนั้นการที่อายุเยอะๆ แล้วมันไม่ป่วยมันดี คืออย่างแรกเลยก็คือเรื่องลูกสาว อันที่สอง เรื่องไม่ป่วย อันที่สามพวกคนแก่ที่แนะนำพี่ตอนนี่ ก็คือว่า ให้มีความสุขกับสิ่งเล็กๆ น้อยๆ ดีกว่า แต่หน่อยๆ ก็ควรจะมีเรื่องอนาคต พี่ผ่านอายุมาเยอะแล้ว พี่จะมีความสุขกับเรื่องเล็กๆ น้อยๆ อย่างมากคุยกับน้องๆ ก็มีความสุข สนุก ชอบ เป็นเรื่องที่ไม่ต้องฝัน ต้องเป็นนายกข ซึ่งเดี๋ยวนี้แบบและทะหมดแล้วนะ เราก็ชอบเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ความสนุกสนานระหว่างทางในชีวิต เลี ออกมองโลกในแง่ดี มันมีอะไรหลายๆ อย่างในโลกนี้ที่เราไม่สามารถแก้มันได้ เราก็ต้องเลือกที่จะมองมันเท่านั้นเอง

คำถาม: พี่มีเป้าหมายที่ยังไม่ได้ทำไหม

เป้าหมายที่ยังไม่ได้ทำก็ไม่ถึงกับมีชัดเจนมากนักนะ คือตอนนั้นก็คลำๆ อยากจะทำโปรเจกต์อะไรที่มันแบบพลิกฟื้นบริษัทอีกรอบหนึ่ง เพราะพี่ชอบทำอะไรที่มันแยะๆ แล้วมันดีขึ้น ยังไม่ได้มีเรื่องเร่งด่วน ตอนนี่เป้าหมายที่ยังไม่ได้ทำ มันก็เป็นเป้าหมาย ระหว่างทาง ก็คือว่า อยากเห็นลูกสาวโตขึ้นไปเป็นคนดีแล้วยังไม่มีแฟนจนอายุสัก 30 อะไร ซึ่งยากมากเดี๋ยวนี้ อาทิตย์ก่อนไปห้างมีคนมาขอเบอร์แล้ว

คำถาม: ในเมื่อตลอดเวลาที่ผ่านมาที่ทำตามคนอื่นมาตลอด อะไรคือสิ่งที่ทำให้พี่เลือกที่จะทำในสิ่งที่ไม่แน่ใจทั้ง ๆ ที่มันเสี่ยงมาก

จริงๆ เราจะพอรู้ว่าการล้มเหลว ไม่ได้ทำอะไรถึงขนาดล้มเหลวจนหมดตัว ทำคนอื่นเดือดร้อนอะไรอย่างนี้ พี่จะล้มเหลว พี่ใช้คำว่า “แบก” แบกมันจะดูน่ารักดีคือมันแบบมันไม่ถึงกับทำอะไรพลาดแล้วต้องออกจากโรงเรียน หรือทำอะไรพลาดแล้วเราต้อง แบบไปเป็นขอทานหรือติดคุก เราไม่ไปขนาดนั้น แต่มันเป็นการแบกเล็กๆ น้อยๆ ในชีวิตประจำวัน ที่เราอาจจะล้มเหลวก็ได้ เช่น ปิดเทอมเราโทหนอยเราอาจจะไปทำงาน ขายของ ขายซูเปอร์แวร์แล้วขายไม่ได้ อันนี้เป็นเรื่องที่ว่าน่าทำนะ คือขายไม่ได้ก็เลยได้เรียนรู้เรื่องพวกนี้ได้อย่างไร ช่วงแรกพี่จะทำเหมือนคนอื่นมาตลอดจน จนพี่คิดว่ามันมาเริ่มตอนที่พี่ทำ การตลาดที่ Happy ตอนนั้น Happy มีสตางค์น้อยมาก สู้กับคู่แข่งตอนนั้นที่เขารวยมาก ก็หาวิธีที่แบบพี่ว่ามันน่าลอง คือต้องทำ อยากรู้อย่าง นี้ เช่น จัดหนังสือกลางแปลงทำอะไรที่มันไม่เหมือนชาวบ้าน ทำอะไรที่ต่างออกไปเพื่อจะสู้กับเขา แล้วพอเริ่มทำต่างแล้วประสบความสำเร็จ

การที่เราตัวเล็กกว่าคือด้อยกว่าเขา แต่ว่าเราทำต่างจากเขา ทำออกไปก็ประสบความสำเร็จ คือถ้าเราลอกเขา 100 % อยากรู้อย่าง นี้ พี่มันเป็นธรรมชาติของการแข่งขัน ต้นไม้เล็กโตได้ต้นไม้ใหญ่ อยากรู้อย่าง นี้ พี่ถ้าไปโตไกลๆ นะแต่ขยันหน่อยรดน้ำพรวนดิน ดินอาจจะแห้งแล้งกว่าคนอื่น แต่เราขยันกว่าเราโตแข่งได้ตอนนั้น Happy ชะงักขึ้นมาได้ เพราะตอนนั้นเราขยัน เดินแล้วก็เอาไอเดียกลับมาแก้ ขยันกว่าคนอื่นเยอะ ดังนั้นมันจึงกลับมาซื้อแรกของพี่ ความคิดออกนอกกรอบ ตกลงได้แล้วข้อหนึ่ง แต่ความขยันอดทนยังจำเป็นมากๆ สำหรับคนยุคนี้ เราจะหาตรงนี้เจอได้อย่างไร เราจะฝึกมันได้อย่างไร และสิ่งที่มันทำให้เราหันเห มันจะยั่วชวนเราให้ออกจกตรงนี้ มันคือโซเชียลมีเดีย เพราะฉะนั้นโซเชียลมีเดียมันทำให้เราไม่พอใจอะไรเราก็ขึ้น status คือเราจะอดทนต่อเรื่องพวกนี้ได้ได้อย่างไร คือพี่ว่ามี ณ จุดที่ต้องคิดหนักมากเลย และคำพูดมันเป็นนายเราและโซเชียลมีเดีย ยิ่งน้องโตขึ้นไปเรื่อยคือคำพูดเป็นนายเราจริงๆ แล้วเดี๋ยวนี้มันเป็นหนัก เราเขียนคนเดียว เหมือนเราพูดกับใครสักคนหนึ่งในห้องนี้ แต่มันไม่ใช่ซะพอเราตกลงไปต้องจินตนาการว่าเรามีคนพันคนฟังเราอยู่ แล้วเราตะโกนออกไปอย่าง นี้ เราควรจะทำไหม แต่เวลาเราเขียนเรารู้สึกว่ามีคนเดียว แล้วมีอะไรปุ๊บเราต้อง ตอบโต้ทันที พวกนี้เราจะเริ่มฝึกตัวเองได้อย่างไร พวกเราจะได้ไม่เหมือนคนอื่น แล้วเราจะไม่เหมือนได้อย่างไร

มีเจ้าของธุรกิจหมื่นล้าน ที่บริษัทโตโยต้าดีเยี่ยมของคุณสมชาย เหล่าสายเชื้อ คุณสมชายเป็นคนที่คิดเลขช้ามาก ป.5 ต้องออกจากโรงเรียนแล้วเพราะว่าหัวไม่ทันเขา คือเรียนไม่ได้เลย ก่อนข้างจะแบบมีปัญหาทางสมองด้วยซ้ำ แต่วันนี้เขาก็เป็นเศรษฐีหมื่นล้าน เขาก็ใช้วิธีนี้ก็คือ เมื่อไปสายนี้ไม่ได้ก็ขยับ เขาบอกเองเขาไปเป็น นเด็กขับรถ ส่งน้ำอัดลม คนอื่นตื่นแปดโมงเขาตื่นตีสี่ วิ่งไปก่อนแล้วกลับมาประมาณนี้ แล้วเขาก็ ไปสมัครงานเพราะเขาอยากทำงานรถ ไปสมัครก็มีแต่คนรับปริญญาตรี เขา ป .5

เขาก็ไม่รู้ทำอะไรเขาก็เดินไปหาเจ้าของ บอกเสียฟังผมก่อน ผมรู้ผมไม่จบปริญญาตรีแต่ผมสมัครงาน ผมทำอะไรก็ได้ครับ ผมทำเจ็ดวันก็ได้ครับ ผมไม่เอาเงินเดือนก็ได้ครับ ใครจะไม่รับ ก็เลยถูกเข้าไปแล้ว เขาก็ขยัน ขยันแบบคุณตัน “ถ้าเราไม่มีพรสวรรค์อย่างอื่นเลยความขยัน คือพรสวรรค์อย่างหนึ่ง” และ “ความอดทน คือพรสวรรค์อย่างหนึ่ง” เราจะมีตรงนี้ได้อย่างไร พวกที่แบบไอโซมาก ๆ จบมหาวิทยาลัยดีๆ พวกนี้ไม่ค่อยมีความอดทน ดังนั้นเราจะสร้างให้อันนี้เป็นจุดเด่นของเราได้อย่างไร

คำถาม: สิ่งที่แปลกที่สุดในชีวิตของพี่คืออะไร แล้วพี่มีการแก้ไขอย่างไร

แปลกที่สุดเลยเหรอ คือตอนที่พี่อ้วนแล้วเข้าโรงพยาบาล พี่อ้วนมากแล้วก็ อ้วนร้อย กิโลฯ เข้าโรงพยาบาลนี้แบบย่ำแย่มากที่สุดแล้วพี่เข้าห้อง CCU เหมือนห้อง ICU ของหัวใจ มันคือ ICU แล้วพี่ไม่เคยเข้าโรงพยาบาล แล้วตอนนั้นอ้วนอายุ 37 แล้วหัวใจมันเต้นผิดปกติมาก วันนั้นเลยเข้าโรงพยาบาล ตอนที่นอนเข้าไปในโรงพยาบาลมันเหมือนกับในหนังมันมีไฟวูบ ๆ แล้วคนข้าง ๆ ที่เดินไปไม่รู้หนาวหรือเปล่า แต่ผ้าปิดหน้าไว้ คินั้นจำได้เลยเป็นคินที่นอนไม่หลับ เวลาเราโก ล้มความตายมาก ๆ มันจะคิดถึงแบบว่า ลูกก็น่ารัก ภรรยาก็สวย งานก็ดี คิด โน้นคิดนี่ มีคิดถึงงานศพตัวเองด้วยนะ ตอนนั้นแบบ ย่ำแย่มาก ๆ คิดแบบตายตอนนั้นนะ แล้วถ้ามีคนมาถามภรรยาว่าสามีเป็นอะไรตาย แล้วภรรยาจะตอบว่าอะไร “มันจุกอกตาย” มันเป็นการตายแบบอ้วนตาย คือตอนนั้นมัน รู้สึกแย่มากนะ แล้วทำไมเราทำตัวเองแบบนี้ แล้ว จนออกจากโรงพยาบาลก็ไป หาหมอ ไม่ใช่แค่โรคหัวใจ แต่คืออะไรทุกอย่างหมด พี่ก็เลยกลัวตาย เรื่องวันนั้นพี่ว่าโชคร้ายที่สุดในชีวิต การแปลกคือโชคร้ายที่สุดในชีวิต ทำไมต้องเกิดขึ้นกับเรา คนอื่นอ้วนไม่เห็นเป็นไรเลย พี่ก็เริ่มปวด รู้สึกความกลัวเป็นอย่างไรก็เลยเริ่มกินผัก ชีวิตจนอายุ 37 ไม่เคยกินผักเลยนะ ถ่วงอกตันหนึ่งก็เขี่ยออก ไม่กินผักเลย ตอนนั้นก็กลัวก็เริ่มกินผัก เสร็จแล้วเริ่มวิ่ง

วันแรกวิ่งได้ร้อยเมตรเหนื่อยมาก แต่แบบกลัวตายทำไปเรื่อยๆ สามเดือนน้ำหนักพี่ลงไปสิบกว่ากิโลฯ พี่วิ่งได้สิบกิโลฯ ตอนนีพี่วิ่งวันละเจ็ดกิโลฯ ทุกวันเลยนะ วันนี้อายุ 45 แข็งแรงที่สุดตั้งแต่เกิดมา ไม่ป่วย ถามว่าวันนั้นที่เข้าโรงพยาบาล โชคดีหรือโชคร้าย โชคดีนะ อย่างวันที่เราคิดว่าโชคร้ายที่สุดในชีวิต หรือเจออะไรที่มันเข้ามาให้เราตั้งคำถามว่า ทำไมต้องเป็นเรา มันมีอีกมุมหนึ่งเสมอ เราจะใช้มันแล้วเปลี่ยนมันอย่างไรให้มันเป็นวันที่โชคดีของเรา

พี่ยืนยันได้เลยคือเวลาเราเชิญค นที่ประสบความสำเร็จ มาพูดเรื่องประสบความสำเร็จหรือเวลาอ่านหนังสือเรื่องความสำเร็จ เราจะ รู้สึกว่ามันง่าย มาก เรื่องราวสั้นมาก ยกตัวอย่างเช่น คุณตัน เคยฟังคุณตันพูดใช่ไหม เปิดร้านอาหารแล้วเห็นคนกินซาเซียวก็เอามาผลิต แล้วก็ขายๆๆๆ แล้วก็รวยๆๆๆ ลองไปต้มซาเซียวขายสิ บอกแม่ต้มสิไม่มีทาง หรือถ้าแกน้อย ต๊อบ (อิทธิพัทธ์ กุลพงษ์วณิชย์) ไข่ไหม เขาบอกว่า “พี่! ผมอยู่มหาวิทยาลัย อายุ 19 เพื่อนกินสาหร่ายก็ถามเพื่อน ผู้หญิงทำไมกินสาหร่าย อ้อ กิน

แล้วมันไม่อ้วน ผมก็เลยได้ไอเดีย ผมก็เลย บั้งสาหร่ายแล้วก็ลองไปขาย ร้าน 7-11 ดู ซึ่งไม่ค่อยให้เข้า ช่วงแรกๆ ก็ขายลืบล้าน เดียวนี้ขายพันล้าน” ถามว่าทำไมผมพุงนี้ลองไปบั้งสาหร่ายดู อายุเท่ากัน ยากไหม เพราะเราจะฟังเฉพาะเรื่องความสำเร็จสั้นๆ

พี่เจจคนเยอะมาก พี่ก็จะชอบถามที่น่าสนใจ 100% นะไม่พูดถึงเหนือคนเหนือฟ้าแล้วพอรวย ไม่นับเป็นเรื่องความสำเร็จนะ คนที่ประสบความสำเร็จทุกคนเลยนะมีเรื่องความล้มเหลวอยู่เสมอ ก่อนหน้านั้นทุกครั้งเลยไม่ว่าถามใครก็มี คุณตันเจ็งมาก่อนหน้านั้น หลายรอบนะ เวลาให้แกเล่าเรื่องความล้มเหลวได้สนุกมาก น้องต๊อบไปทำเกาลัดไปทำอะไร ล้มเหลวตั้งหลายรอบก่อนหน้านั้น สตีฟ จ๊อบส์ ที่ว่าเจ๋งๆ ก่อนที่เขาทำแอปเปิ้ล เขาทำริซ่าเจ็ง ก่อนที่เขาทำไอโฟนได้ เขาทำมือถือถือบล็อก จำ โทรศัพท์โมโตโรราที่เป็น mp3phone ก่อนหน้าที่เขาประสบความสำเร็จ เขาล้มเหลว ทุกครั้ง ก่อนหน้าที่พี่จะทำ Happy ได้ พี่ก็ไปเจ็งอันหนึ่งเหมือนกัน ดังนั้นก่อนที่จะประสบความสำเร็จได้ต้องมีเจ็ง ดังนั้นถ้าอยากประสบความสำเร็จต้องแบก ต้องแบกให้บ่อย แบกเสร็จ แบกคืออะไร พอแบกเสร็จแล้วมันจะอย่างไร เหมือนเวลาคนที่เหมือนทหารที่เก่งมากๆ ถอดเสื้อมาจะต้องมีแผลเป็นเต็มไปหมดใช่ไหม แบกทำให้เราเกิดแผล แผลเล็กแผลน้อยก็ได้ แล้วเราก็จะจำได้ ตรงร่างกายตรงนี้ “โดนนี้ไง โดนมีตบาด” ความสำเร็จจะไม่ค่อยได้จำ

แบกนี้มันจะเป็นจุด เมื่อไรที่เรามีจุดมากพอเราจะรู้ว่าตัวเองคืออะไร เราจะเริ่มแบก กออย่างนี้ได้ อยากรู้ แต่แน่นอนพี่ก็ไม่ได้บอกว่าต้องเสี่ยงจนหมดเนื้อหมดตัวหรือว่าเสี่ยงชีวิตหรือเสี่ยงติดคุก แบกก็คือเป็นอะไรที่มันล้มเหลวแบบซ้ำๆ แบบอายุๆ หน่อย แบบลุกขึ้นมาเขาให้ยกมือแล้วพูดหน้าชั้น 5 นาที พูดแล้วเราแบบแยะเลย พูดไม่ดีเลย อย่างนี้พี่ว่าแบก แต่ทำไป หลายๆ ครั้งมันจะเริ่มพัฒนา มันจะเริ่มดีขึ้นมาเอง เราจะแบกได้อย่างไร

คำถาม: ช่วงที่พี่ลำบาก พี่ลำบากเพราะอะไร และปัญหาของพี่คืออะไร

ถ้าลำบากก็มีหลายช่วงคือมันลำบากแต่บางที่เราไม่ได้เลือก อย่างช่วงที่ไปเป็นสจ๊วตนี้ลำบากมากๆ เลย แต่มองตอนนี้เหมือนลำบาก มองตอนนั้นมันก็ต้องทนเอา คือเราไม่มีตัวเลือกอะไร ปัญหาพี่ตอนนั้นที่ลำบากคือก็ต้องไปทำ เพราะไม่อย่างนั้นเราก็อยู่เฉยๆ อายพ่ออายแม่ เราต้องทำอะไรสักอย่างหนึ่ง แล้วเราก็ไม่มี สตางค์โทรหาแฟนด้วย ลำบากหนักเลย โตะไปหนุ่มๆ ก็จะถูกกระตุ้นเรื่องนี้เยอะ ทำอะไรโง่ๆ หลังๆ ก็เป็นเรื่องอย่างนี้ละ เราก็ต้องลำบากเพราะเราไม่มีตัวเลือก จริงๆ ตัวเลือกบางทีก็เป็นเรื่องไม่ดีนะ เรามีตัวเลือกเยอะๆ ก็ไม่ใช่ดี มันทำให้เราต้องลุยกลับไป ก็ไม่ได้คิดอะไรมาก พี่ว่ามันเป็นพื้นฐานที่สุดของการที่อดทน อดทนเพื่อให้มี สตางค์ไปทำอะไรก่อน ซื้อเสื้อผ้าอะไรที่ต้องมี แล้วก็ฝึกจิตตัวเองแล้วค่อยๆ พัฒนาอะไรขึ้นไปเรื่อยๆ

คำถาม: เด็กส่วนใหญ่เดี๋ยวนี้ ไม่ว่าจะอายุเท่าไร มันก็จะแบกมาเยอะมาก ๆ ก็คือความฝัน แต่ก็มีความซึ่เกียด เข้ามารบกวน เราจะทำอย่างไรให้ความซึ่เกียดมันก็ยังอยู่ แต่ก็ทำให้ความฝันของเราสำเร็จไปด้วยกันได้

พี่เป็นคนซึ่เกียดนะ ต้องบอกก่อน พี่ไม่ได้เป็นคนที่ยันเลย เป็นคนที่ซึ่เกียด มากเลย ตอนอายุเท่านี้เอง เคยนอนข้ามวันข้ามคืนบ่อย คือนอนตื่นมา เขาเรียกอะไร นอนค้ำชนค้ำ ข้ามไปวันหนึ่งแล้วตื่นมาอีกทีหนึ่งเคยทำ คือพี่ซึ่เกียดมาก แล้วก็มีความฝันลมๆ แล้งๆ ไปด้วย แต่พี่คิดว่าตอนนี้ก็ซึ่เกียดนะ ที่นี้ถามว่ามันมีอะไรตอนนี้ พี่หาอะไรที่ต้องต่อสู้กับตัวเองระยะสั้น บอกเลยระยะสั้น เพราะว่าความฝันมันเป็นเรื่องระยะยาว เราจะสู้กับตัวเองระยะสั้นได้อย่างไรให้เอาชนะตัวเองได้ พี่มีเรื่องหนึ่งที่พี่ทำทุกเช้า ก่อนเล่าเรื่องพี่จะเล่าเรื่องของศิลปินฝรั่ง เศสคนหนึ่งที่ฝรั่งเศสมันหนาวมากนะแต่ตอนเช้าก็จะอาบน้ำเย็นทุกเช้า เขาเป็นคนที่ซึ่เกียดมากแต่เขาจะอาบน้ำเย็นทุกเช้าเพราะเขาบอกว่าในก่อนที่เขาจะตัดสินใจเดินเข้าน้ำเย็น มันเป็นวินาทีที่ทุกอย่างต้องตื่นตัวหมด อาบดีหรือไม่อาบดี แล้ววิ่งเข้าไป แล้วเขาบอกว่าถ้าอาบน้ำเย็นได้นะทั้งวันง่ายหมด ไม่มีอะไรยากแล้ว เพราะเขาได้ตัดสินใจแรงๆ ครั้งหนึ่งในชีวิตได้ในตอนเช้าทุกเช้า เป็นเรื่องเล็กๆ อย่างนี้นะ พี่ก็มีทุกเช้านะ พี่เป็นคนที่ไม่ชอบวิ่งเลย ไม่ชอบออกกำลังกาย แต่กลัวตาย มันใหญ่กว่าไม่ออกกำลังกายนะ พี่ก็เลยตอนเช้าทุกเช้าพี่จะวิ่งประมาณหกวันในหนึ่งอาทิตย์ ตอนเช้า ต้องต่อสู้ทุกวันตื่นหรือไมตื่น อย่างแรกนะ เพราะบางทีมันไม่ต้องตื่น ก็ได้ เพราะว่าตื่นสายมันวิ่งไม่ได้ เราต้องตื่นเช้า ตื่นเสร็จ ลุกขึ้นมาแล้ว จะนอนต่อ ดีไหมหรือลุกออกจากห้องนอน ลุกจากห้องนอนเสร็จจะแต่งตัวไหม หรือไปกินข้าวเลย จะแต่งตัวใส่รองเท้าไหม ต่อไปจะเดินหรือจะวิ่ง วิ่งไปสักพักหนึ่งเหนื่อยมากเลย ตั้งใจวิ่ง 7 กิโลเมตร วิ่งไปได้ 3 กิโลเมตร ก็อาจจะคิดว่าพอแล้วหรือจะวิ่งต่อให้ถึง 7 กิโลเมตร มันจะมีการเอาชนะตัวเองทุกวันตอนเช้าๆ

น้องๆ จะหาอะไรอย่างนี้ได้ไหมคือมันเป็นการฝึกความพยายามซ้ำ แล้วซ้ำอีก ซ้ำแล้วซ้ำอีก จะหาได้อย่างไรเพราะว่ามีอีกเรื่องหนึ่ง “หัวใจของการประสบความสำเร็จไม่ใช่ศักยภาพ ” มันมีคลินิกลดความอ้วน พี่เคยอ่านเรื่องหนึ่ง คนอ้วนมากๆ เดินไปตู้ไปรษณีย์แล้วเหนื่อย ที่ฟลอริดาเขาเปิดคลินิกมาเป็นร้อยปีแล้วนะ วันแรกเขาจะให้คนอ้วนเดิน คนอ้วนๆ ก็จะเดิน บางคนเดินได้กิโลฯ หนึ่ง บางคนเดินได้ 50 เมตร ต้องหามกลับมาบ้าน แล้วเขาก็ทำ ลดความอ้วนไปเรื่อยๆ แล้วเขาก็ดูสถิติประสบความสำเร็จที่สามารถ ถลดได้ เพราะการลดความอ้วนที่แบบ อ้วนเป็นร้อยๆ กิโลฯ มันต้องใช้จิตใจที่เข้มแข็งมากๆ เขา ทำจุดบน กราฟเลย ปรากฏว่า ศักยภาพก็คือว่า คนที่เดินไกลที่สุดในวันแรก ไม่ได้หมายความว่าลดความอ้วนได้ ไม่มีความสัมพันธ์กันเลยนะกับการลดความอ้วนได้สี่เดือนหลังจากนั้น แต่สถิติมันสูงขึ้นเรื่อยๆ เมื่อคนอ้วนไม่ว่าจะเดินไกลหรือเดินไกล แต่วันที่สองยังลุกมาเดิน ความสำเร็จ

พี่จะเล่าอีก นิดหนึ่ง เคล็ดลับในชีวิต อันหนึ่งของพี่ต๋วง ดวงฤทธิ์ บุนนาค ที่เป็นสถาปนิก อันดับหนึ่งของประเทศไทย เป็นคนที่มีความคิดสร้างสรรค์สูงมาก เขามาสอนพี่บอกว่าความคิดสร้างสรรค์หรืออะไรก็ตามคุณสอนไปเรื่อยๆ มันไม่ได้หรอก เขาบอกว่าครั้งแรกเลยเขาจะให้นักเรียนเขียน ชั้นเรียนของพี่เลย ให้เขียนวัตถุประสงค์ 3 อย่างที่มากำทำกิจกรรมนี้คืออะไร อยากได้อะไร มีเพื่อน อยากพัฒนาตัวเอง อยากไปทะเล อยากอะไรก็ได้สามอย่างให้เขียนไปเลย เขียนใส่กระดาษไว้เลยนะ แล้วมองมันบ่อยๆ แล้วจบค่ายเราจะได้อันเอง แต่เราต้องเขียนก่อนว่าเราอยากได้อะไรจากสามอันนี้ เขียนให้ชัดๆ ไปเลย แล้วหลังจากนี้ลองเขียนเล่นๆ ก็ได้แหละ ไม่ได้อยู่ในภาคบังคับไม่ได้อยู่ในหลักสูตร แต่เขียนไว้สามอันทุกอย่าง มันจะดูตื้นเข้ามาเองเป็นกฎแรงดึงดูดของโลก กิจกรรมที่เราทำอะไรหลายๆ อย่าง มันจะพาเราไปสู่สามข้อนี้เอง แล้วเราก็ได้อันเอง แต่ทุกคนจะอยากได้ไม่เหมือนกันนะ ไม่มีถูกไม่มีผิด.